

Blauwdruk

*Een uitgave van het
Liberaal Vlaams StudentenVerbond Leuven*
www.lvsvleuven.be

In dit nummer:

Naar een transparante(re) overheid?

Privatisering van de politie

Pleidooi voor spontane solidariteit.

Anti-discriminatie is anti-moreel.

Welvaart=welzijn?

*Jaargang 38, 2011-2012, Nummer 2
Uitgave datum: December 2011
Verantwoordelijke uitgever: Kevin Wielockx P.209234
Tiensestraat 114, 3000 Leuven
Afgiftekantoor Leuven 1
Trimestrieel: Oktober, November, December*

Inhoudsopgave:

Voorwoord van de Voorzitter	4
Editoriaal	5
Actua	6
Opinie	
Naar een transparante(re) overheid?	9
Privatisering van de politie	11
Postnationale constellaties: een utopische bijdrage	14
Anti-discriminatie is anti-moreel.	15
Het argument tegen onderwijs.	17
Welvaart=welzijn?	21
Pleidooi voor spontane solidariteit.	22
Liberalisme en religie.	24
Uit de pers: <i>Greed, For Lack of a Better Word, is Bad.</i>	28
Verslag: <i>European Students For Liberty Conference</i>	30
Persbericht: <i>Systeemcrisis : Politiek in ontkenning</i>	33
Foto's	34
LVSV Informatie	40
Galerij der Ereleden	44
Sponsors en disclaimer	46
Kalender	48

Voorwoord van de Voorzitter

Beste leden, ereleden en sympathisanten,

We zijn al weer drie maanden nadat de vorige Blauwdruk werd uitgegeven. Met genoeg stel ik met u vast dat intussen veel positieve dingen zijn gerealiseerd binnen het LVSV Leuven. Wij hebben er ondertussen een geslaagd semester opzitten.

De resultaten van onze inzet mogen zeker gezien worden. Zoals ieder jaar is dit werkingsjaar geopend met een klassiek openingsdebat in een goed gevulde Pieter de Somer-aula. Op onze Blauwe Maandagen hebben we o.a. het Europarlementslid voor de Britse conservatieven Daniel Hannan mogen verwelkomen. Onze goede samenwerking met andere liberale organisaties en denktanks heeft ook veel meerwaarde voor onze werking betekend. Samen met Libera! hebben we een panel professoren uitgenodigd voor een debat over het economisch beleid van China.

Waar wij als vereniging heel trots op zijn is dat wij de organisatie van de eerste conferentie van European Students for Liberty (ESFL) mee hebben mogelijk gemaakt in Leuven. Op de drie dagen durende conferentie mochten we meer dan 100 liberale studenten van over heel Europa verwelkomen. Inhoudelijk en organisatorisch werden er gedachten uitgewisseld en contacten gelegd. Volgend jaar hopen we dit zeker te herhalen. Vanuit het LVSV Leuven werken we mee aan deze initiatieven. De strijd voor een liberale samenleving stopt niet aan de grens. De internationale samenwerking waar wij al jaren mee bezig zijn kunnen we via het ESFL ook naar de toekomst verder zetten.

Dit jaar hebben we al verschillende boeken aangekocht en geschonken gekregen o.a. via het ESFL. We hebben boeken van Hernando de Soto en 'The Morality of Capitalism' van Tom Palmer gedoneerd aan de bibliotheek van de Katholieke Universiteit Leuven. Het is onze hoop dat we op die manier zoveel mogelijk de ideeën van liberale denkers onder Leuvense studenten kunnen verspreiden. Aanvullend aan onze Blauwe Maandagen en debatavonden kunnen we tegenwoordig ook maatschappelijke discussies voeren via onze LVSV Leuven groep op Facebook. Deze gevulde

Blauwdruk is daarbij de kers op de taart waardoor onze leden en ereleden hun uitgewerkte standpunten met elkaar kunnen delen.

Het komende semester beloofd zeker een even groot succes te worden. Op de laatste bladzijde van de Blauwdruk kan u de kalender van het volgend semester terugvinden. De komende weken zal de kalender vervolledigd worden. Die kan u terugvinden op onze website.

Onlangs hebben de vijf LVSV-afdelingen samen een persbericht uitgestuurd over de nieuwe regering. Nu na meer dan een jaar onderhandelen een regeringsakkoord werd bereikt, wordt dit met een treinvaart door het parlement geloodst. Het gevolg is dat de treinen even niet meer zullen rijden. Dat is niet nieuws. Iedere keer wanneer de economische situatie de overheid dwingt tot hervormen wordt er gestaakt. Die stakingsgolf sterft geruisloos nadat de hervormingen zijn doorgevoerd. Dat zal ook nu zo gebeuren. Bij de uitvoering van de eerste stap tot de hervorming van de arbeidsmarkt moet dan ook enkel naar het lange termijn perspectief worden gekeken. Stakingen veranderen niets aan de economische realiteit.

Naast de positieve eerste stap die de regering zet is het wel betreurenswaardig dat voor die noodzakelijke hervormingen een compensatie moet worden betaald. Terwijl andere landen in Europa bij een economische crisis de lasten verlagen voor de productieve sectoren, verhoogd België net die lasten. De partijen die dit wensten te vermijden, vallen elkaar momenteel aan in plaats dat zij voor de realisatie van hun gemeenschappelijke doelen strijden. Jammer!

Libertas Vincit!

Kevin Wielockx
Voorzitter LVSV Leuven

Editoriaal

Beste lezer,

Dit is alweer de tweede editie van het academiejaar van u geliefde liberale tijdschrift. De examens staan voor de deur en er worden dus vele uren achter de boeken doorgebracht. Tussen al dat gezwog door kan u een van onze inspirerende teksten lezen om de moed erin te houden. Ik wens jullie alvast veel succes hiermee!

We hebben weer een reeks succesvolle activiteiten achter de rug en het doet mij deugd om vele nieuwe gezichten meermaals terug te zien. Tijdens het openingsdebat hebben heel wat studenten zich voor het eerst lid gemaakt en velen hebben daarna de weg gevonden naar onze Blauwe Maandagen. Op deze avonden worden zeer uiteenlopende onderwerpen aangesneden, want het liberalisme gaat over veel meer dan het economische.

Deze uiteenlopende onderwerpen zijn ook terug te vinden in Blauwdruk. De transparantie van de overheid wordt onder de loep genomen door LVSV-lid Steven Verschoot. Het gedrag en de functies van de overheid blijken in de realiteit nu eenmaal vaak de liberale principes te schaden. In diezelfde sfeer heeft LVSV-lid Alan Szepieniec een stuk geschreven over de privatisering van de politie, een onderwerp dat in de vorige Blauwdruk reeds werd gekaderd in de geschiedenis.

Dat het kerntakendebat bij vele liberalen leeft, wordt ook duidelijk in het stuk van LVSV-lid Lode Cossaer over het onderwijsstelsel. Vicevoorzitter van LVSV-Hasselt Bob van der Vleuten houdt een pleidooi voor spontane solidariteit, dit in tegenstelling tot de zogenaamde solidariteit van ons huidige herverdelingssysteem.

In de meer filosofische hoek past het stuk van LVSV-Hasselt bestuurslid Roel Van Eetvelt over de antidiscriminatiewetgeving in België. De tekst van LVSV-Leuven bestuurslid Loïc Moureau over de correlatie tussen welvaart en welzijn bevindt zich ook in deze sfeer. Hierop aansluiten ook mijn eigen tekst over de verenigbaarheid van liberalisme en religie.

Het liberalisme en LVSV stopt niet aan de grenzen. LVSV-Leuven bestuurslid Loïc Moureau heeft het over de regionale organisatie van de internationale samenleving. Eveneens wordt het ESFL-congres besproken door LVSV-Leuven bestuurslid Jan Reyntjens. Op dit congres waren liberale studentenverenigingen van heel Europa aanwezig; het was dan ook een grote eer om dit in Leuven te mogen organiseren. Dit versterkt eens te meer de sterke reputatie van LVSV in de internationale liberale beweging!

Bij deze rond ik af, ik wens jullie veel leesplezier. Indien je zelf een tekst hebt die je in Blauwdruk wil laten verschijnen, aarzel dan niet en stuur deze door naar ons via mail: redactie@lvsvleuven.be.

Niels Leemput
Hoofdredacteur
'Blauwdruk'
niels@lvsvleuven.be

“Blessed are the young, for they shall inherit the national debt.”
- Herbert Hoover

Eurozone zinkt weg in recessie

De Tijd, 24/10/2011

De Europese economie lijkt in sneltempo af te stevenen op een recessie. Dat leert de ondernemersbarometer van het onderzoeksbureau Markit, die voor de tweede maand op rij scherp terugviel. Mochten Europese politici er nog aan twifelen dat ze woensdag met een geloofwaardig plan moeten komen om de schulden crisis in te dijken, dan is die aarzeling maandagochtend ongetwijfeld weg. De escalatie van de schulden crisis vreet zwaar aan het ondernemersvertrouwen. Dat leert de maandelijkse rondvraag van het onderzoeksbureau Markit bij 4.500 ondernemers in de eurozone

Amerikaanse economie krabbelt overeind

De Tijd, 27/10/2011

De Amerikaanse economie groeide in het derde kwartaal 2,5 procent, berekend op jaarbasis. Dat is een stevige versnelling, vergeleken met de respectievelijk 0,4 en 1,3 procent groei in het eerste en tweede kwartaal. Met de 2,5 procent groei op jaarbasis zet de Amerikaanse economie de sterkste prestatie neer sinds het derde kwartaal van 2010. Bovendien stemt de 'kwaliteit' van de groei economen optimistisch. De groei is immers niet 'gedopeerd' doordat bedrijven hun voorraden aanvullen, wel integendeel. Bedrijven teerden in het derde kwartaal op hun voorraden. En die voorraadafbouw roomde een forse 1,08 procentpunt van de groei af. Dat is op zich positief: als de eindvraag op peil blijft, kunnen Amerikaanse ondernemingen niet eeuwig op hun voorraden teren en zullen ze die ooit moeten aanvullen. Opmerkelijk is dat van de vier overige vraagcomponenten van het bruto binnenlands product (bbp) geen enkele de groei afremde. De overheidsconsumptie leverde een nulbijdrage op, maar dat is op zich al een meevaller: de voorbije drie kwartalen roomden de driftig sanerende federale en vooral lokale overheden stevig de groei af.

Willy De Clercq (84) overleden

De Redactie, 28/10/2011

Het gewezen liberale boegbeeld en oud-minister Willy De Clercq is op 84-jarige leef-

tijd overleden. De Clercq had een rijkgevulde politieke carrière. De Clercq was advocaat van opleiding en bouwde een rijk gevulde politieke carrière uit bij de PVV, de voorloper van VLD, later Open VLD. Hij was in verschillende regeringen minister van Begroting (1960-1961 en 1966-1968), minister van Financiën (1973-1974 en 1974-1977) en vice-premier. Nadien trok hij Europa in.

Van 1979 tot 1981 en van 1989 tot 2004 zat hij in het Europees Parlement, van 1985 tot 1989 was hij Europees commissaris voor buitenlandse betrekkingen en handelspolitiek. In 1985 werd De Clercq in ons land tot minister van staat benoemd. De Clercq was enkele jaren partijvoorzitter en gaf mee vorm aan de uitbouw van een moderne liberale partij. Hij stond open voor allerlei nieuwe ideeën en gaf de nieuwe generatie alle kansen. De Clercq wordt beschouwd als de politieke vader van Guy Verhofstadt.

Nederlands verzet tegen obligatie-aankoop ECB

De Tijd, 24/10/2011

Het opkopen van staatsobligaties door de Europese Centrale Bank (ECB) mag niet te lang duren. Dat zei de voorzitter van de Nederlandse centrale bank, Klaas Knot, vrijdag in een toespraak. Hij stelt zich daarmee op tegenover ECB-president Mario Draghi, die vorige week nog openlijk liet doorschemeren dat het opkopen van staatsobligaties door de ECB nog wel een behoorlijke tijd kan gaan.

'De onconventionele maatregelen van de ECB mogen niet te lang duren', zei Knot in een toespraak voor de managementschool Nyenrode. Hij verwees daarmee impliciet naar het opkopen van staatsobligaties waarmee de ECB begonnen is in een poging om de onrust op de financiële markten over de schulden crisis te sussen.

Duitse regering verlaagt de belastingen

De Redactie, 07/11/2011

De Duitse coalitieregering van christendemocraten (CDU/CSU) en liberalen (FDP) is het na maandenlange onderhandelingen eens geworden over een belastingverlaging van zes miljard euro. De verlaging zal geleidelijk

worden ingevoerd, twee miljard in 2013 en vier miljard het jaar nadien. Volgens premier Angela Merkel (CDU) moet de verlaging voor een meer rechtvaardige verdeling van de belastingdruk zorgen. Zo zullen werknemers met een klein inkomen het financieel iets breder krijgen, zei Merkel na afloop van het regeringsberaad.

Met dit akkoord probeert de zwart-gele coalitie haar verkiezingsbeloften van 2009 toch een beetje hard te maken. Met name de FDP had campagne gevoerd voor belastingsverlagingen. Recessie en eurocrisis stonden gultere regelingen in de weg.

'Begrotingswerk vordert veel te traag'

De Tijd, 06/11/2011

De nervositeit en ergernis over het trage begrotingswerk lokken steeds meer reacties uit. Zo waarschuwde ontslagnemend premier Yves Leterme de onderhandelaars van de zes partijen om het Belgisch schip uit de Europese storm te houden. Ons land heeft budgettaire engagementen aangegaan, en moet die ook houden, zo luidt het.

'Ons land is tot nu toe uit de storm gebleven omdat we hebben aangekondigd dat het begrotingstekort voor 2012 op 2,8 procent van het bbp blijft', zei Leterme op VRT-radio. 'Het is hoog tijd om dat ook waar te maken.' Het is geen alternatief om te werken met voorlopige twaalfden, aldus nog Leterme. 'Op 31 december moet de begroting goedgekeurd zijn in het parlement. Maar die termijn komt onder druk. Ik roep de onderhandelaars dan ook uitdrukkelijk op om de komende dagen werk te maken van die begroting.'

Debat over index

De Redactie, 07/11/2011

De automatische loonindexering moet worden hervormd op een "intelligente manier". Dat zegt ontslagnemend minister van Economie Vincent Van Quickenborne (Open VLD). Uit de cijfers van het jaarlijkse rapport van de CRB blijkt dat de loonkloof met Nederland, Frankrijk en Duitsland sinds 1996 is toegenomen met 4,6 procent. Een probleem voor ons land, aldus Van Quickenborne. "De komende 5 jaar moeten we in ons land 250.000 nieuwe jobs creëren, dat kan je enkel maar doen door de loonontsporing tegen te gaan."

'Dexia had megalomane ambitie'

De Tijd, 07/11/2011

Op de bijzondere Kamercommissie over de

ontmanteling van Dexia trotseerden Pierre Mariani en Jean-Luc Dehaene als CEO en voorzitter van de raad van bestuur als eersten de parlementsleden. De twee aanvaardden de verantwoordelijkheid voor het puin ruimen, maar niet voor de puinhoop.

Jean-Luc Dehaene, voorzitter van de raad van bestuur van Dexia, was als eerste aan de beurt. Hij slaat mea culpa voor het remuneratiebeleid van Dexia. 'Dat was een inschattingsfout, die te veel uitging van interne visie in de bank en te weinig rekening hield met maatschappelijke gevoeligheden.'

Frankrijk haalt budgettaire hakbijl boven

De Redactie, 07/11/2011

De Franse regering wil de komende vier jaar 100 miljard euro bezuinigen. Dat heeft premier François Fillon aangekondigd. Er wordt zwaar gesneden in de uitgaven, maar er komen belastingen bij. De maatregelen moeten het begrotingstekort in 2016 wegwerken, een verkiezingsbelofte van president Nicolas Sarkozy.

De besparingen zouden volgend jaar al 7 miljard moeten opleveren, in aanvulling op een besparingsplan van 12 miljard dat eind augustus al werd voorgesteld. Onder meer de belasting voor bedrijven met een jaaromzet van meer dan 500 miljoen gaat met 5 procent omhoog. Ook wordt de btw verhoogd van 5,5 naar 7 procent en zou Fillon de leeftijd waarop Fransen met vervroegd pensioen kunnen, al in 2017 -van 60 naar 62 jaar- willen optrekken. Dat is een jaar eerder dan gepland.

Ook Tsjechië gaat stevig besparen

De Tijd, 07/11/2011

De Tsjechische premier Petr Necas is er maandag in geslaagd een omvangrijk besparings- en hervormingsprogramma te laten goedkeuren in het parlement. De oppositie stemde tegen. Het debat in het Tsjechische lagerhuis duurde de hele nacht. De linkse oppositie (sociaal-democraten en communisten) filibusterden, maar slaagden er niet in de plannen van de conservatieven tegen te houden. Eerder was er in de senaat geen meerderheid.

Vanaf volgend jaar wordt er gesnoeid in de sociale uitkeringen, zoals kinderbijstand en werkloosheidsuitkering. De Tsjechen zullen ook meer remgeld moeten betalen als ze ziek worden. De btw stijgt van 10 naar 14 procent.

Opinie

*“Do not fear to be eccentric in opinion, for every opinion now accepted was once eccentric.”
- Bertrand Russell*

Naar een transparante(re) overheid?

“Overheden zijn vaak weinig transparant in hun werking, de oproep voor meer transparantie is niet nieuw. LVSV-Leuven lid Steven Verschoot geeft er zijn mening over.”

Transparantie is een heikele kwestie wanneer het de overheid betreft. Hoe doorzichtig moet een overheid zijn? Hoe transparant moeten de relaties tussen de verschillende overheden zijn? Wikileaks zit nu reeds in ons collectief geheugen. Bij sommigen als de nachtmerrie van elke overheid, bij anderen als de verdedigers van transparantie, ergo van vrijheid en democratie.

Wat Wikileaks beroemd dan wel berucht heeft gemaakt, is het de wereld insturen van confidentiële documenten, klokkenluider spelen, documenten die niet voor de ogen van burgers bestemd waren verspreiden. En daar heb ik zo mijn vragen bij: is die volledige transparantie wel vereist? Dienen overheden transparant te zijn in hun werking en communicatie?

Prima facie zou men misschien geneigd zijn om die vraag met een volmondige 'ja' te beantwoorden. De hoeksteen van de checks and balances die een moderne staat dienen te kenmerken is controle, en dus transparantie. Hoe moeten de machten elkaar anders controleren? Hoe moeten burgers hun verkozenen anders beoordelen? Transparantie is dus zonder enige twijfel nodig. Sommigen, zoals Assange en zijn symphatisanten, menen echter dat voor een werkbare democratie totale transparantie nodig is.

Daar ga ik niet mee akkoord. Er dient volgens mij ook een zekere graad van confidentialiteit mogelijk te zijn, zelfs binnen de overheid. En zeker als het over de onderlinge communicatie tussen verschillende diplomaten - zoals bij Wikileaks het geval was - of andere hoge ambtenaren gaat.

Bovendien moet ook een belangrijk onderscheid worden gemaakt. Net omdat dingen confidentieel zijn, schrijft men in een andere taal, en verwoordt men dingen vaak net dat

tikkeltje minder subtiel. Het openbaar maken van private documenten is dus niet alleen diplomatiek geen interessante kwestie, maar kan misschien zelfs als een schending van de privésfeer van de diplomaat in kwestie worden beschouwd. Als hij immers zou weten dat wat hij schreef gepubliceerd werd, zou hij zijn schrijfstijl waarschijnlijk wijzigen.

Bovendien is, zelfs al houden de ambtenaren in kwestie er rekening mee dat ook interne communicatie publiek kan worden gemaakt, totale transparantie ronduit gevaarlijk.

Daarbij denk ik enerzijds aan bijvoorbeeld militaire informatie. Het is niet handig als informatie over waar onze troepen in het buitenland precies zitten, en wat hun plannen zijn, de wereld rond gaat.

Anderzijds denk ik daarbij ook aan andere zaken. Veel mensen zijn bijzonder beïnvloedbaar, waarbij transparantie gevaarlijke gevolgen kan hebben. Denken we maar aan hoe assisenprocessen tegenwoordig in de media worden uitgevochten. Denken we maar aan hoe de vakbonden met hun (vaak absurde) economische theorieën hele massa's weten te overtuigen van hoe nuttig een staking kan zijn, of een belasting op kapitaal. Ik vraag me ook af of bijvoorbeeld het vormen van een regering niet stukken makkelijker zou zijn geweest als men niet elke paar minuten verslag had uitgebracht aan de pers, en of er zodus niet veel sterkere hervormingen uit de bus zouden zijn gekomen. En dit zijn dan nog (relatief) onschuldige voorbeelden.

Transparantie kan nog veel verder worden doorgedreven. Maar niet oneindig. Voor een totale transparantie zou alle interne communicatie binnen overheden toegankelijk moeten zijn. Maar met een openbare mailbox en

telefoonlijn kunnen we er haast zeker van op bepaalde gebieden (die, opvallend ge-
 zijn dat (vooral hogere) ambtenaren ook voor noeg, vooral van economische aard blijken
 beroepsdoeleinden hun private toestellen te zijn) bijlange niet transparant genoeg. Er
 zouden gebruiken. Heb ik het nog niet gehad moet dus als het ware naar een soort 'juiste
 over politici, die in vele gevallen sowieso hun midden' worden gezocht. Een midden tussen
 privéaccounts gebrui- een bureaucratische on-
 ken. En die afluisteren **“Totale transparantie is dus** doorzichtigheid, en een
 zou een (gevaarlijke) **niet alleen overbodig, of** gevaarlijke transparan-
 stap te ver zijn, niet? **zelfs gevaarlijk, maar bo-** tie.
vendien ook onmogelijk.”

Totale transparantie is dus niet alleen overbo-
 dig, of zelfs gevaarlijk, maar bovendien ook **Steven Verschoot**
 onmogelijk. Wat natuurlijk niet betekent dat **Lid LVSV-Leuven**
 elke vorm van transparantie overbodig is.
 Want zoals gezegd, is het belangrijk dat bur-
 gers weten waar de door hen verkozenen
 mee bezig zijn, en is onze huidige overheid

brievenbussen naamborden, deurbellen
 kookwinkel messen, bak-en kookgerei, wijn-accessoires
 sanitaire toebehoren spiegels, ZACK
 ijzerwaren deurbeslag, meubelbeslag, lampen

Van Eyck LEUVEN

TIENSESTRAAT 15 • CENTRUM LEUVEN
 016 22 20 20 • MET PARKING
 WWW.VAN-EYCK.BE • INFO@VAN-EYCK.BE

1910
2010
100th Anniversary

Privatisering van Politie.

“In het debat omtrent de kerntaken van de overheid wordt het handhaven van de openbare orde door velen als vanzelfsprekend beschouwd als een overheidstaak. LSVS-lid Alan Szepieniec geeft hierover zijn mening.”

Men neemt keer op keer waar dat de verschillende diensten die een regering haar burgers aanbiedt, verleend worden op een bijzonder inefficiënte manier. Geldmiddelen worden verspild, slechte investeringen gemaakt, hogere lonen dan marktprijs en een alsmaar uitbreidende bureaucratie. Op vlak van productie en distributie van schoenen, elektronica en voedsel is iedereen het ermee eens dat de regering niet kan tippen aan de kracht van de vrije markt. Privatisering is dan ook het antwoord: vermits de vrije markt het beter kan doen, láát ze dat dan ook doen! Maar hoe ver kunnen we kunnen we deze privatisering doortrekken? Welke vragen van de bevolking kan de vrije markt niet beter invullen dan de staat? Een blik op de geschiedenis leert ons dat politie in de Europese landen een privé onderneming was voor de nationalisering in de respectievelijke landen in de achttiende eeuw. Maar dit is géén geschiedenisles; in deze tekst wordt onderzocht in hoeverre privatisering van politie vandaag en nu mogelijk is -- en indien het mogelijk is, of het wenselijk is.

Wat is politie juist? Elke redenering begint met duidelijke definities van de termen, en dit is geen uitzondering. Een politieagent is iemand die de wet handhaaft, dat wil zeggen: iemand die geweld gebruikt tegen mensen die de wet breken, en geweld dreigt te gebruiken zodat mensen de wet niet breken. Volgens deze definitie bestaan er al voorbeelden van privé politieagenten zelfs hier in België: buitenwippers kunnen een gevecht in de disco veel sneller oplossen dan moest de uitbater de politie eerst bellen en dan daarop wachten. Hetzelfde geldt voor universitaire terreinen en gebouwen, die in de gaten worden gehouden door Group 4 Securitas, of security op eender welke grote activiteit. Bodyguards zorgen ervoor dat popsterren en rijke zakenlui en politici niet lastig gevallen

worden door mensen met slechte bedoelingen. En als de publieke politie na ostentatief werk te leveren een misdaad onoplosbaar verklaart, bestaat er nog de optie van naar een Private Investigator te gaan die de zaak onderzoekt tot hij iets vindt of tot zijn betaling wordt stopgezet. Gelukkig maar dat de wet deze vormen van politie niet verbiedt!

Wanneer men spreekt over privatisering van politie, spreekt men dus over de door de regering georganiseerde politiemacht, de mensen in blauwe uniformen die gebeld kunnen worden als er een noodgeval is, die een moord of een diefstal proberen op te lossen en de dader proberen tot in de rechtbank te krijgen, en die optreden tegen handel en gebruik van illegale goederen. Het argument

“Het argument voor de privatisering is simpel: er bestaat vraag voor.”

voor de privatisering is simpel: er bestaat vraag voor. Bescherming tegen onrecht is een van de meest fundamentele noden van de mens, even

belangrijk als gezondheid of voedsel. Net zoals dat er is voor gezondheid en voedsel is er een economische vraag voor bescherming tegen onrecht. Het idee dat de vrije markt, gedreven door handelslui en entrepreneurs die uit zijn op winstbejag, geen antwoord hebben op deze vraag, is onhoudbaar. Maar stel dat de politie wordt afgeschaft en dat er geen vrije-markt alternatief in de plaats komt -- of die komt er eerst wel en gaat meteen failliet -- dan wijst dat erop dat deze vraag niet bestaat.

Waarom is een vrije markt in politie wenselijker dan het alternatief van de staat? Zoals elke staatsorganisatie lijdt de staatspolitie aan structurele economische problemen. Vooral is de inkomensstroom niet afhankelijk van de prestatie. Er is dus geen correctiemechanisme dat slechte prestaties afstraft en goede prestaties beloont. Fouten stapelen zich op en de organisatie wordt minder en minder efficiënt en meer en meer bureaucra-

tisch. Omdat het geen vrije markt inkomensstroom is, staat het ook niet in verhouding tot de vraag. Dit leidt tot slechte investeringen als de inkomensstroom te groot is, of te weinig investeringen als deze te klein is. Omdat het volk niet kan kiezen voor een alternatief en hun geld daarin steken, is de kloof tussen een overheidsorganisatie en het volk des te groter. Een bedrijf die op winstbejag uit is, daarentegen, verantwoordt zich tegenover zijn klanten en probeert voortdurend nieuwe klanten te vinden en te overtuigen om voor hun bedrijf te kiezen en niet voor de concurrentie. Een politieagent nu is erop uit om zo veel mogelijk arrestaties te maken omdat dat hem een goede reputatie oplevert, terwijl hij niet noodzakelijk erop uit is om zo veel mogelijk mensen te beschermen tegen onrecht.

Elk kritiek van het huidige systeem komt te kort zonder het morele argument. Iemand die niet bijdraagt aan het systeem, wordt gearresteerd en opgesloten door de politie -- dezelfde politie. Men zoekt vergeefs naar een grotere paradox dan het systeem waar wij beschermd worden tegen onrecht, door een politiemacht waarvan het bestaan gefundeerd is in onrecht. Hoeveel beter gaat een organisatie dat kunnen doen als haar bestaan gefundeerd is in vrijwillige wederzijdse instemming?

De politie nu doet zijn taak toch al veel te slecht. Iedereen kent de louche buurten in zijn stad die hij moet vermijden. Mensen gaan niet graag alleen op stap 's nachts -- en vrouwen al helemaal niet. Wijst dat er niet op dat de politie op die plaats op dat tijdstip een grote kans heeft zijn taak niet te kunnen vervullen? Telkens dat er een moord gebeurt, of een verkrachting of een diefstal, is dat niet een falen van de politie? Deze misdaden gebeuren in een omgeving waarin iedereen voor bescherming afhankelijk is van de publieke politie. Misschien is dat een bijdragende factor aan de voorkomendheid van die misdaden; misschien dat er veel minder zouden zijn als mensen afhankelijk waren van zichzelf.

Natuurlijk gaat een privatisering van politie noodzakelijkerwijs gepaard met vrijheid van wapendracht. Het is een gegeven dat crimi-

nelen wapens hebben, of er nu een wet tegen bestaat of niet. (Het is zelfs een tautologie dat als er een wet tegen wapendracht bestaat, wapendragers zeker criminelen zijn.) Het is ondenkbaar dat een publieke of privé politieagent zinvol kan reageren tegen gewapend geweld als hij niet zelf ook een vuurwapen heeft om zichzelf en anderen mee te verdedigen. Hoeveel slachtoffers van verkrachting hadden op dat moment een wapen op zak? Hoeveel mensen zouden op straat worden overvallen als de overvallers niet weten wie een wapen draagt, alleen dat de kans groot is? Hoeveel winkels of banken?

Voor wie liever geen wapen draagt, bestaat er een alternatief. Hij kan een deal afsluiten bij een politiemaatschappij dat hem beschermd tegen onrecht aan een maandelijksse premie -- en als ze daar niet in slagen, een per contract vastgelegde vergoeding moeten betalen. Of tegen een lagere premie als hij belooft de louche buurten te mijden en enkel rond te wandelen in de straten die regelmatig door de maatschappij gepatrouilleerd worden. Of hij betaalt zijn premie zodat hij, waar hij ook is, binnen vijf minuten nadat hij op de 'paniek' knop van zijn gsm drukt, hulp kan verwachten. Of een package deal dat alles combineert. De mogelijkheden zijn eindeloos -- een feit dat entrepreneurs ook begrijpen en op inspelen. Zij zullen uit winstbejag zo efficiënt mogelijk deze vraag van mensen vervullen, en enkel de efficiëntste politiebedrijven gaan kunnen blijven bestaan.

Hoe zit het dan met criminelen als ze er toch in slagen een misdaad te begaan? Wat gebeurt er dan? Worden ze achtervolgd en zo ja, in welke mate? Het antwoord is: in de mate dat er vraag voor is. Een slachtoffer van diefstal gaat niet een politiebedrijf meer betalen dan het gestolen goed voor hem waard is. Een moordonderzoek zal blijven duren zolang de familie en naasten van de slachtoffers ervoor willen betalen. Op het eerste zicht lijkt dit misschien een luxe dat de publieke politie dat nu wel doet. Maar waar komen die extra fondsen vandaan? Ze gebruiken geld dat zelfs de getroffen van de misdaad, liever aan iets anders hadden uitgegeven.

“Het is een gegeven dat criminelen wapens hebben, of er nu een wet tegen bestaat of niet.”

Bovendien kan het voor een politiebureau absoluut geen kwaad als ze goede reputatie krijgen door het vangen van een dief of moordenaar of verkrachter. Ze zouden waarschijnlijk de kost van een misdadaanzoek zelf dekken onder het mom van publiciteit. En met een voldoende grote premie op het hoofd van de misdadiger, kunnen ze rekenen op de samenwerking van politieorganisaties die ver weg zitten, of zelfs in het buitenland.

Wat gebeurt er in geval van conflict? Wat als persoon A claimt dat persoon B zijn eigendom heeft gestolen, en B ontkent dat ten stelligste? Als ze beide klant zijn van hetzelfde politiebureau, dan is er weinig probleem: ofwel beslist het bureau zelf wie gelijk heeft ofwel schuift ze de taak van arbitrage door naar het rechtssysteem daarbuiten. Maar wat als A bij een ander politiebureau staat ingeschreven dan B? (En, als bijkomende voorwaarde, politiebureaus A en B het oneens zijn over wie er in de fout is?)

Ontstaat er dan geen oorlog tussen het politiebureau van A en dat van B? Het is mogelijk, net zoals dat het nu mogelijk is dat er een oorlog ontstaat tussen twee maffia's of tussen twee regeringen of tussen de politie en de maffia. Maar oorlog vereist duur materiaal en menselijk kapitaal en levert bovendien slechte goodwill op. Enkel een bureau dat op winstbejag uit is, voelt de kost van zo'n oorlog; een overheidsorgaan voelt dat niet. Privé politiebureaus hebben bijgevolg alle motivatie om oorlog te vermijden die overheidsorganisaties niet hebben. Als er dus een dergelijk geval voordoet, is het perfect mogelijk data politiebureaus A en B samen afspreken om het geval voor te leggen aan de rechter en zich te houden aan zijn oordeel. Houdt de verliezende partij zich er toch niet aan? Dan riskeren ze oorlog, ofwel met het winnende bureau of anders met eender welk volgend bureau waarmee ze een conflict hebben en, for obvious reasons, niet naar de rechter wil gaan voor een oplossing.

En de armen dan? Wat met de mensen die geen politiebureau kunnen betalen? Eerst en vooral genieten zij er ook van dat anderen politiebureau bescherming hebben. Enerzijds omdat ze in het gezelschap van iemand met bescherming kunnen vertoeven, anderzijds omdat een potentiële misdadiger niet weet wie beschermd is en wie niet. Ten tweede betalen de armen nu ook voor de politie hetzij door zelf taksen te betalen, hetzij door de verminderde welvaart doordat anderen wel taksen betalen. Het is bovendien duidelijk dat een privé politiebureau minder zal kosten

“Het is duidelijk dat een privé politiebureau minder zal kosten dan het alternatief van de staat.”

dan het alternatief van de staat. Fundamenteeler zelfs: het argument “en de armen dan?” getuigt van een wantrouwen van de vrije markt om het best mogelijk product te leveren

tegen de laagst mogelijke prijs en om steeds het product te verbeteren en de prijs te verlagen. Iemand die geen vertrouwen heeft in de vrije politiemarkt, kan ook geen vertrouwen in hebben de vrije schoenenindustrie. En toch dragen de armen schoenen.

Conclusie: privatisering van politie is zoals privatisering van de meeste zaken. Een nuchtere analyse van de economie van de privé variant tegenover die van de publieke variant, leert ons dat het publieke systeem onwenselijk en inefficiënt is; terwijl de het privé systeem veel beter antwoordt aan de noden van de mensen en dat het niet tot een chaos leidt die aanhangers van Hobbes zich inbeelden. En als dat niet al voldoende reden was om het privé alternatief te prefereren, beschouw dan dit: omdat enkel in het privé systeem mensen niet gedwongen worden om bij te dragen, is enkel het privé systeem moreel aanvaardbaar.

Alan Szepieniec
Lid LVSU Leuven

Postnationale constellaties: een utopische bijdrage.

“In dit opiniestuk maakt LVSV-bestuurslid Loïc Moureau een interessante denkoefening over de regionale organisatie van de samenleving”

Onze tijd, zo argumenteren sommigen, zal gezien in het licht der eeuwen een scharniermoment zijn op het vlak politieke constellaties. En inderdaad, er valt niet te ontkennen dat er op korte tijd, ondermeer mogelijk gemaakt door nieuwe en efficiënte communicatiemiddelen, een enorme schaalvergroting opgetreden is in ons politieke denken – en zet dus het oude denken in termen van ‘natie’ onder druk. Nog niet zo lang geleden schreef iedere politiek filosoof vanuit het perspectief van zijn eigen natie. John Stuart Mill bijvoorbeeld, schreef voor Engeland en haar koloniën, niet voor Frankrijk of Duitsland. Dat een politieke theorie, zeker een liberale, niet op mondiaal niveau van toepassing zou moeten zijn, lijkt ons nu bevreemdend. Anderzijds leeft er een zekere ‘postmoderne’ tendens bij sommigen de schaal juist te verkleinen, ‘leefbaar te houden’. Tot nu toe heeft echter niemand een volledig consistente theorie uitgewerkt over hoe het tijdperk na de natie er dan wel uit moet zien. Hieronder een poging, hoe futiel ook, deze op liberale basis te schetsen...

Gezien het liberalisme een constitutionele stroming is, hebben we hoe dan ook een orgaan nodig dat deze constitutie in stand houdt en beschermt. De staat, onze geëerde vijand, mag deze nobele taak op zich nemen. Geef toe, iedere keer dat een persoon het in zijn hoofd haalt een ander zijn of haar vrijheidsrechten te schenden, gaat u toch niet zelf op straat komen? Arbeidsdeling was een mooie uitvinding – dank u, Taylor! – laten we ze gebruiken. Een nachtwakersstaat dus. Voor iedereen. Iedereen heeft immers rechtsgelijkheid wat de constitutie betreft. Betaald door een flat-tax zo klein mogelijk, democratisch verkozen door de wereldbevolking, zetelend in ‘lokale’ filialen, u adresserend in een taal die u begrijpt. Haar voornaamste taken zijn zoals gezegd het garanderen van uw vrijheden (eigendom, vrije mening,...), het bewaren van orde, en, ‘don’t blame the lily’, het uitkeren van een basisinkomen, gelijk voor iedereen, ter garantie van de socio-economische rechten.

Voor de rest geen bullshit. Het staat onze wereldburgers vrij te doen wat ze willen. Logisch gezien echter, lijkt een tweede, wat ik een regionaal niveau zou willen noemen, aangewezen. Dit tweede niveau mogen we als heel dynamisch beschouwen. Mensen die zich op geheel vrijwillige basis groeperen (weliswaar met territoriale gebondenheid), en deze groepering politieke trekjes geven naar gelang ze overeenkomen. Zo kunnen we ons een regio A indenken, waarbij lidmaatschap een hoge belasting inhoudt, maar de groepering voorziet in allerlei voorzieningen zoals medische bijstand, opvang voor kinderen, scholing, cultuur, enz. Wenst u hier niet te wonen, verhuis dan naar regio B, waar er zo goed als geen belasting wordt gevraagd, en waar u zelf voor uw bejaardentehuis dient te betalen, tezamen met iedereen van om het even waar, die er ook het geld voor heeft. Blijkt regio B zowat dezelfde waarden te hebben als haar buur regio C, waarom versmelten ze dan niet? Onderlinge ‘competitie’ tussen regio’s zal wellicht de meest doeltreffende favoriseren, maar ik maak mij geen illusies dat gehechtheid, familie en inertie alle mogelijke politieke spectra zullen in stand houden. Maar, medeliberale, collegae, wij kunnen dromen...

Ziehier een utopische bijdrage aan de politieke filosofie van de postnationale constellatie. Zij is op liberale leest geschoeid, en het is iets waar wij niet van mogen afstappen, elke tirannieke, fanatieke en contra-politieke gedachte of bewering en realiteit ten spijt. Neen, ustenigt niet omdat er overspel is gepleegd, en ja competitie moet. Het ideaal, zo zegt men, is sterker dan de weerbarstige werkelijkheid.

Loïc Moureau
Bestuurslid
LVSV-Leuven

Anti-discriminatie is anti-moreel.

“Anti-discriminatie is een zwaar beladen begrip in liberale kringen. Bestuurslid van LVSV-Hasselt Roel Van Eetvelt heeft er zijn mening over”

Sinds een aantal jaren kent het Belgisch recht een wet ter bestrijding van discriminatie. Onder discriminatie verstaat de wetgever een verschil in behandeling dat niet objectief en redelijkerwijze gerechtvaardigd wordt. Deze wet geldt in verticale verhoudingen, zijnde tussen de overheid en haar burgers, wat een absolute noodzakelijkheid betreft in een democratische rechtsstaat. Bijzonder aan deze wet is dat ze ook geldingskracht vindt in horizontale verhoudingen, zijnde tussen de burgers onderling.

De wet kent dan ook een immense reikwijdte. Zodra men de strikte privékring uitgaat, is de omgang tussen de burgers onderworpen aan de juridische inperkingen. Dit impliceert dat de overheid van de burger kan verlangen ieder woord dat in de openbaarheid wordt uitgesproken te rechtvaardigen. Het betreft dan ook een flagrante inperking van de fundamentele vrijheden en de vrijheid van meningsuiting in het bijzonder, en gaat voorbij aan de specifieke onderscheidende kenmerken van de private, openbare en publieke sfeer. Een wet die een verplichting oplegt aan de burger zijn handelingsvrijheid te verantwoorden is de wereld op zijn kop. Het zou net de overheid moeten zijn die elke inperking van de fundamentele vrijheden van de burgers moet verantwoorden.

Problematisch is ook de discretionaire beoordelingsbevoegdheid die wordt gelaten aan de rechter. Ideologische of filosofische willekeur ligt voor de hand. Die subjectiviteit beperkt meningen tot die uitingen die op dat moment aanvaardbaar zijn in de samenleving terwijl de grenzen aan het vrije handelen van de burger moeten gebaseerd zijn op objectieve rechtsnormen. Anders staat niets totalitaire redeneringen in de weg.

Deze wet maakt onze samenleving tot een gemeenschap van verklikkers in de greep van een gedachtenpolitie, geïnstitutionaliseerd in het ‘Centrum voor Gelijkheid van Kansen en Racismebestrijding’. Men creëert een proceduresamenleving geënt op juridisering van de maatschappelijke verhoudingen, die daarmee in het teken staan van schadevergoedingen voor geleden nadelen als gevolg van een autonoom handelen van een individu binnen de grenzen van zijn fundamentele vrijheden.

“Antidiscriminatie-wetten maken een tolerante, solidaire en open samenleving onmogelijk en schieten dus hun doel voorbij.”

Anti-discriminatiewetten maken een tolerante, solidaire en open samenleving onmogelijk en schieten dus hun doel voorbij. Zulk een samenleving veronderstelt immers vrijheid. Het is deze vrijheid die mensen toelaat uit het private leven in het openbare te treden om uiting te geven aan gedachten met betrekking tot moraliteit. Wat onfatsoenlijk geacht wordt, moet bestreden worden in de openbare sfeer van de leefgemeenschap, die bijvoorbeeld kan inzetten op overleg of boycot. Idealen als gemeenschapszin, verantwoordelijkheid en solidariteit behoeven een vrijheid tot vorming door maatschappelijk debat. Een begrenzing van dat debat is bijgevolg een beknotting van een maatschappelijk gedragen bepaling van moraliteit en fatsoen. Een gedwongen moraliteit leidt slechts tot extremisme.

Daarom zijn er in eerste instantie maatregelen nodig die inzetten op:

- Het drastisch inperken van de reikwijdte van anti-discriminatiewetten, om de burgers de fundamentele vrijheid te laten zelf in een gemeenschap moreel handelen te bepalen en na te streven.
- Het terugschroeven van de onderzoeksbevoegdheden van het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en Racismebestrijding.

De anti-discriminatie-wet is nobel in haar doel maar fundamenteel fout in haar methode en opzet. Vrijheid is een noodzakelijke voorwaarde tot moreel handelen, wat dient beoordeeld te worden door de participanten van de openbare maatschappij. De staat dient zich in deze te onthouden.

Roel Van Eetvelt
Bestuurslid LVSV-Hasselt

Het argument tegen onderwijs.

“Het huidige onderwijssysteem bestendigt de huidige status-quo , waarin het kind helemaal niet centraal staat. Deze stelling wordt door LVSV-lid Lode Cossaer toegelicht.”

Stel u een systeem voor dat voor intellectuele opvoeding van de kinderen en jongeren zou moeten zorgen. Stel het systeem voor vanuit het standpunt van het kind (en, eventueel zijn ouders). Stel dat dit systeem voor het kind zou kiezen wat het zou moeten leren - met nauwelijks marge voor beslissing voor het kind (en zijn ouders). Stel verder dat het systeem bepaald wanneer het kind de respectievelijke gekozen leerstof moet leren, aan welke snelheid en op welke manier. Stel verder dat het kind niet wordt beoordeeld op zijn eigen groeimarge en mogelijkheden, maar in verhouding en vergelijking tot de rest van zijn klasgenoten. Stel verder dat de ‘klas’ wordt samengesteld niet per niveau, maar fundamenteel per leeftijd. Stel verder dat de tijd wordt onderverdeeld in blokken waarbij het niet mogelijk en niet toegestaan is om minder tijd te spenderen aan je goede vakken en meer tijd aan je slechte vakken. Stel verder dat ontwikkeling wordt afgemeten via arbitraire maatstaven en kenmerken opgesteld door nog andere mensen en niet volgens het ritme en de mogelijkheden van het kind zelf. Klinkt allemaal onaangenaam? Wel; dat is de huidige dominante visie op onderwijs - zowel publiek als ook, in veel gevallen, het privaat.

Er is niets aan dit systeem dat, zo lijkt mij, we goed kunnen achten vanuit het standpunt van het kind. Meer zelfs: het kind wordt totaal losgetrokken; het staat niet meer centraal in het leerproces. Het systeem, zoals het is, geeft op zich niet om individuele kinderen maar elk kind is een element dat opgeleid moet worden volgens de regels van het systeem. Hiermee wil ik niet zeggen dat er geen individuele leerkrachten (of andere elementen op de school zijn) die geen extra, specifieke zorg kunnen geven aan welbepaalde kinderen. Echter; zij kunnen dit maar doen binnen de perversiteit van het bovengeschetste systeem. Zij kunnen dit maar

doen voor of na de klas, waar iedereen onderdeel van is. Zij kunnen dit maar doen om het kind te helpen de ‘eindtermen’ te behalen, de ‘toetsen’ en ‘examens’ te leren, dat allemaal maar maatstaven zijn om kinderen met andere kinderen te vergelijken en niet kinderen met hun eigen progressie marge. Het punt dat ik maak is niet dat er geen intellectuele opvoeding gebeurt op scholen maar dat alle intellectuele opvoeding gebeurt ondanks het achterliggende systeem, niet dankzij.

Natuurlijk; er wordt op scholen - zo’n 35 uur per week - veel ‘les’ gegeven. En veel ‘geleerd’. Maar zoals iedereen weet; het merendeel van alle informatie wordt simpelweg achteraf vergeten. Het is voornamelijk een massale bezigheidstherapie; geen echte intellectuele opvoeding om mensen kritische, denkende wezens te maken. Alweer; natuurlijk komen sommigen daaruit als kritische, denkende wezens - maar dit is ondanks en niet dankzij.

Deze problematiek oplossen door ‘de eindtermen’ aan te passen mist natuurlijk de bal; het is het gehele systeem van geïnstitutionaliseerde centrale planning van intellectuele opvoeding door de overheid dat het centrale probleem is. Alweer: het merendeel van alle beslissingen wordt genomen en opgelegd door andere actoren dan het kind en de ouders. Hiermee heb ik niet gezegd dat er geen (potentiële) invloed is van het kind of de ouders op de respectievelijke scholen, maar het lijkt me duidelijk dat deze invloed maar mogelijk is binnen het kader dat de wetgever en de respectievelijke scholen toelaten. Met het bijkomende - ‘leuke’ - probleem dat ouders (en leerlingen) ook verschillende ideeën kunnen hebben en dat er een potentiële gebrek aan uniformiteit is waar de scholen gebruik van kunnen maken.

“Er is niets aan het huidige systeem dat we goed kunnen achten vanuit het standpunt van het kind.”

We moeten natuurlijk ook duidelijk stellen dat het systeem niet bepaald werkt. Ja, natuurlijk; we scoren goed relatief ten opzichte van andere publieke onderwijssystemen. Maar waarom dat dit goed is, is mij een raadsel. Het bewijst enkel dat ons systeem goed is met het bereiken van bepaalde politiek gecreëerde doelstellingen - maar het zegt niets over de menselijkheid en wenselijkheid van die doelstellingen. Het zegt ook niets over het centrale element van het kind en of dat die er wel iets aan heeft dat die doelstellingen bereikt worden. Het zegt niets over de potentiële massale verkwisting van middelen dat gepaard gaat met het trachten te bereiken van die politiek gestelde doelstellingen. Daarmee heb ik ook niet gezegd dat die doelstellingen per definitie nutteloos zijn - hoe algemener (lezen, schrijven en basiswiskunde) hoe waarschijnlijker dat het voor iedereen belangrijk is. Maar in zoverre dat het voor iedereen belangrijk is, is het dubieus dat dit centraal gepland en bepaald moet worden door de overheid.

Omgekeerd: hoe specifieker de 'kennis' die moet geleerd worden, hoe groter de noodzaak van grotere controle - of: hoe je kan verklaren dat kinderen schoolmoe worden tegen het einde van de middelbare school carrière.

Hierbij moet nog een element aangekaart worden: het feit dat we in ons systeem trachten om tieners echt als kinderen te beschouwen, eerder dan als jongvolwassenen. Het feit dat we een 'leerplicht' hebben waardoor jongeren tot de leeftijd van 18 jaar 'moeten' leren - vaak 'school lopen' - terwijl het al jaren duidelijk is dat ze daar hun tijd vergooien. Ja, je kan op de utopische hamer blijven slaan dat er misschien wel iemand is die tussen 15 en 17 alles vergooit op school maar 'dan toch het eindelijk leert' - maar we kunnen ook aanvaarden dat het simpelweg verspilling is van middelen voor de samenleving en van het leven van de jongere om hem te dwingen 'te leren' op een welbepaalde manier, terwijl hij ook waardevolle zaken zou kunnen leren als hij zich al op de arbeidsmarkt zou begeven. Alweer; gelukkig zijn er vandaag al mogelijkheden om een soort van leercontracten aan te gaan, maar dit is niet bepaald voldoende ten opzichte van een volledig systeem van keuze vrijheid van de stu-

dent (en de ouders) om zijn eigen onderwijs in te richten. Je kan nu maar je eigen onderwijs inrichten binnen de regels van het politieke beslag - maar waarom zou de politieke beslissingsmacht wel zo efficiënt zijn om dat allemaal te plannen? Neem daarbij dat door het feit dat het via politieke macht gebeurt, er allerlei belangengroepen worden gecreëerd die ook hun inspraak willen in de uiteindelijke uitkomst, terwijl het uiteindelijk een productie structuur is die de student zou moeten dienen - en niet de politiek gecreëerde belangen van onderwijzers, scholen, middenjury's en anderen. (Om maar te zwijgen over de invloed van verschillende belangengroepen op zoets fundamenteel als de eindtermen.)

Waar moeten we nu naar toe? Wel; ik ben een principiële tegenstander van het gehele systeem - zoals ik getracht heb hier beknopt samen te vatten. Mijn voorstel zou zijn om het volledig, van dag op dag, te stoppen met te subsidiëren, de belastingen overeenkomstig te verlagen en alle specifieke reguleringen over 'zo moet het' en 'zo mag het niet anders' stop-

“Waar moeten we nu naar toe? Wel; ik ben een principiële tegenstander van het gehele systeem.”

zetten. Op die manier creëer je twee zaken: enerzijds krijgen scholen en onderwijzers de vrijheid om onderwijs in te richten op de manier dat zij wensen. Anderzijds krijgen ouders (en studenten) de

mogelijkheden in handen om onderwijs te zoeken op maat van de student, net zoals elk product op een markt wordt aangeboden in concurrentie met elkaar en niet via een quasi-kartel zoals het nu is.

Dit heel eenvoudige voorstel krijgt altijd de meest evidente opmerking: 'ja, maar dit gaat toch te veel kosten?' En, verwant, 'hoe zit het met de armen?' Nu goed; beide zaken zijn eigenlijk niet zo'n groot probleem als mensen er van willen maken. Het is inderdaad waar dat het huidige systeem redelijk veel kost. Het middelbaar kost ongeveer 8 a 10 000 euro per jaar. (Data kan al wat verouderd zijn; dus misschien is het ondertussen zelfs meer.) Maar we hebben daarvoor dan ook wel een redelijk inefficiënt systeem waar - als ik gelijk heb - heel veel verspilling is dat geen echte opbrengst heeft. Daarom dat mensen hoogstwaarschijnlijk die grote hoeveelheid geld niet gaan willen betalen, om de simpele reden dat het simpelweg de moeite niet waard is. Andere mechanismen kunnen

natuurlijk wel ontstaan die heel efficiënt kunnen zijn. Home-schooling hoeft niet al te veel te kosten, zeker vanaf de bepaalde leeftijd dat jongeren alleen thuis kunnen blijven. Allerlei verschillende computerprogramma's en leerboeken kunnen ontstaan (en bestaan al) om mensen te helpen zichzelf te educeren. Check gewoon amazon op 'home schooling' en je vindt enkele tientallen boeken met hints en tips hoe je dat eenvoudig en goedkoop kan aanpakken. Bijvoorbeeld de website 'KhanAcademy' is een heel goed project in die zin; mensen kunnen daar filmpjes bekijken van leerstof, bij alle leerstof zijn er testen om te zien of mensen dat gedeelte hebben begrepen en het systeem kan zelf feedback geven. Het is een mooi, eerste poging om het academische leven toegankelijker te maken. Ik raad alle lezers eens aan die website te bekijken. Andere mogelijkheden zijn bijvoorbeeld het 'Sudburry' systeem, waar de gehele school een kleinge gemeenschap is en waar leerkrachten geen 'leerkrachten' zijn, maar 'begeleiders' die kinderen helpen om zichzelf te ontwikkelen, eerder dan het huidige model 'ik ga trachten tegen het einde van een arbitraire periode een arbitraire hoeveelheid leerstof je trachten aan te leren'.

Het punt is niet dat ik zal zeggen 'zo moet het gebeuren'. Het punt is dat er vandaag de dag al een wijde variatie zijn aan alternatieven die niet het systematische probleem hebben dat het gene dat nu als de dominante visie van 'onderwijs' wordt gezien wel

“Denken dat we de armen helpen door ze naar onze scholen te sturen, is compleet missen dat onze ‘armen’ niet worden geholpen door het huidige status-quo.”

heeft. Maar hoe zit het met de armen? Wel; de mechanismen die ik heb geschetst hoeven helemaal niet zoveel te kosten. Ze kunnen verder gesupplementeerd worden door armen die bijvoorbeeld leren koppelen aan werken. Of ze kunnen trachten beurzen te krijgen met bepaalde competenties te tonen. Of - zoals al eens is gebeurd - hun schoolboeken kunnen gesponsord worden door ondernemingen (in ruil voor reclame boodschappen). Denken dat we de armen helpen door ze naar onze scholen te sturen, is compleet missen dat onze 'armen' niet worden geholpen door het huidige status-quo. Dat is ook logisch: onze scholen zijn voornamelijk een economisch middenklasse en intellectueel middenklasse niveau. Iedereen die op een van beide takken niet in de middenklasse zit zal daardoor benadeeld worden - en zelfs voor die middenklasse is het niet eens zo denderend. Onze scholen reproduceren ongelijkheid enorm; de enige oplossing is om het systeem volledig op te doeken en menselijke vrijheid in ere te herstellen.

**Lode Cossaer
Lid
LVSV Leuven**

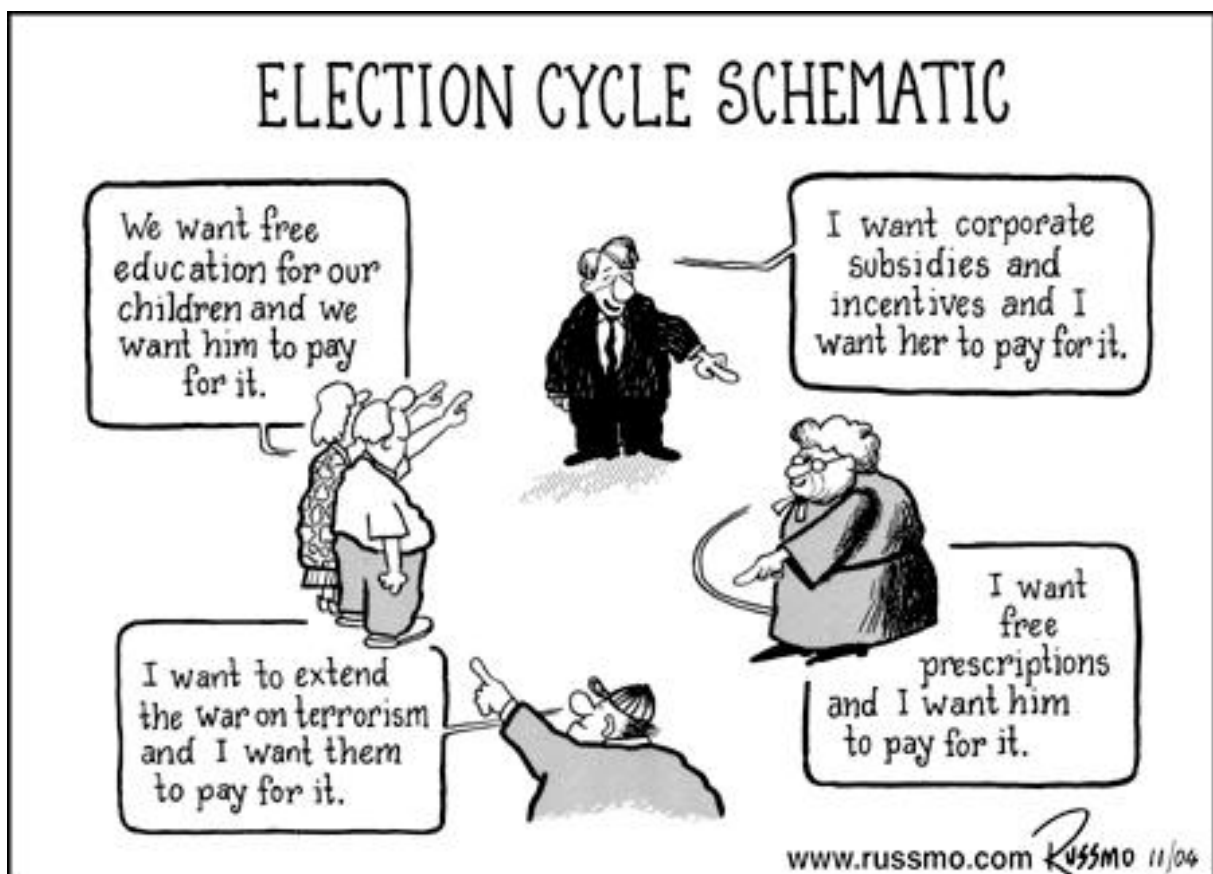
***“A government which robs Peter to pay Paul,
can always count on the support of Paul.”
- George Bernard Shaw***

ACLVB

LIBERALE VAKBOND

Welvaart=welzijn?

“Het verhogen van het welvaartsniveau leidt to een betere levenskwaliteit. LVSV-bestuurslid Loïc Moureau plaats enkele kanttekeningen hierbij.”

Vele economen, net als vele liberalen gaan er dikwijls van uit dat welvaart en welzijn twee zijden van dezelfde medaille zijn. Hun uitgangspunt is dan dat het vermeerderen van kapitaal en/of goederen automatisch ook een vermeerdering van geluk –wat dat ook moge zijn – teweegbrengt. Maar is dit wel zo? Uit een onderzoek gevoerd aan de KU-Leuven, onder leiding van professor Antoon Van De Velde, blijkt dat dit niet altijd het geval is. Geluk blijkt een nogal ongrijpbaar fenomeen te zijn, dat zich ook door welvaart niet zomaar aan de ketting laat leggen...

Eerst en vooral moge het volgende duidelijk zijn: geld maakt weldegelijk gelukkig! Dit blijkt eerst en vooral uit de drang die mensen hebben meer te willen hebben

dan de ander, ook al moeten ze hiervoor aan absolute rijkdom inboeten. Wanneer men dus de keuze laat te leven in een wereld A waarin ik 10 heb en de anderen 5, zal men deze verkiezen boven wereld B waar ik 20 heb en de anderen 30, ook al blijven alle andere parameters constant (een goed liberaal heeft natuurlijk al door dat dit laatste in realiteit niet kan). Daarbij komt dat iemand die aan z'n basisbehoeften kan voldoen uiteraard gelukkiger zal zijn als iemand die omkomt van honger, ziekte, kou of wat dan ook.

De moeilijkheid begint echter niet wanneer we moeten kiezen tussen 20 km te voet of met de fiets naar het werk gaan. Veeleer begint de narigheid wanneer we het geluk moeten afwegen tussen mij verplaatsen met een dure BMW of een Porsche. Wat is mijn geluksbonus bij de aankoop van mijn 9de sportwagen? Eens aan de basisbehoeften voldaan, lijkt de 'gelukscurve' af te platten. Redenen hiervoor zijn legio. De voornaamste zijn dat mensen nu eenmaal een aanleg hebben voor het aandacht spenderen aan wat slecht gaat, het vergeten van wat goed gaat, maar ook gewoonweg het geboren worden

met bepaalde genen.

Moraal van het verhaal? Geluk is een moeilijk te vangen beestje. Toch kunnen wij als liberalen het een en ander leren uit 'de economie van het geluk'. Enerzijds dat we als mensen weldegelijk streven naar het beter willen zijn dan de ander. We waren het haast vergeten in deze politiek correcte maatschappij! Anderzijds kunnen we uit deze data ook de belangrijke maatschappelijke lessen dat het vervullen van basisbehoeften weldegelijk noodzakelijk is voor een leefbare

“Eerst en vooral moge het volgende duidelijk zijn: geld maakt weldegelijk gelukkig!”

maatschappij. Een onderzoek als dit wijst ons dan ook nogmaals op onze verantwoordelijkheid om van deze wereld een betere plaats te maken.

Tot slot echter toont dit onderzoek ons aan dat wij mensen maar merkwaardige dieren zijn en dat – hoe cliché het ook is – er meer is in het leven dan materiële welvaart. Voornaamste redenen van ongeluk zijn immers strubbelingen met partner, familie of vrienden, werkloosheid, ziekte,... en zoals eerder aangehaald het feit dat we onze gemakkelijke sofa of werkende ijskast, eens gekocht, niet meer waarderen tot ze stuk zijn. De volgende keer dat u dus van plan bent een uitgebreide studie te maken over hoe veel voordeel er te halen zou zijn uit de wisselende koers van de goudprijs: vraag u af of u er geen koppijn van krijgt, u niet beter bij uw lief zou liggen en hoe gemakkelijk die zetel eigenlijk wel niet zit!

Loïc Moureau
Bestuurslid
LVSV-Leuven

Pleidooi voor spontane solidariteit.

“Dat het huidige systeem van sociale zekerheid de spontane solidariteit verdringt, is een mening die onder liberalen wel eens te vinden valt. Vicevoorzitter van LVSV-Hasselt licht het toe.”

Het is mij de laatste weken opgevallen dat het geloof in een spontane interpersoonlijke solidariteit in dit land in het slop zit. Wat mij vooral trof was het ongeloof hierin bij een aantal jonge liberalen. Het is volgens mij een van de tekenen dat de maatschappij die wij in dit land kennen erg afhankelijk is geworden van een overheid die aan herverdeling van de welvaart doet. Ook een teken dat zij zelfs de kracht niet meer heeft zich in te beelden dat er ook zonder een al te grote overheidsinmenging solidariteit tussen personen kan bestaan. Een zeer donker vooruitzicht volgens mij. Het is hoog tijd rechtsomkeer te maken, voor we allemaal van die duistere gedachte doordrongen zijn.

Om een oud – en voor heel wat mensen controversieel – voorbeeld te geven: de verplichte deelname aan sociale zekerheid zoals de werkloosheidsuitkering, pensioenen, etc. Dit is een van de vormen van ‘verplichte solidariteit’ die opgelegd wordt door de overheid – of de electorale meerderheid zo u wil. Op zich is er natuurlijk niets mis met een zekere vorm van vangnet voor zij die bijvoorbeeld tussen twee jobs in zitten en het dus even moeilijk hebben, om maar duidelijk te maken dat ik niet tegen solidariteit als concept ben. Waar ik mij niet in vinden kan is de idee dat deze enkel onder dwang van de overheid kan bestaan, een dwang die het individu op geen enkele manier zelf laat beslissen in hoeverre het er aan wil deelnemen.

Laat ik met u delen wat mij overkwam op de herfstuniversiteit van Jong VLD. Tijdens een discussie betreffende het systeem van onze pensioenen en de zoektocht naar een beter systeem opperde ik op een gegeven moment het volgende: “Laat mensen zelf bepalen in welke mate zij solidair willen zijn met ande-

ren, laat mensen hier vrij in zijn” – kort samengevat en geparafraseerd want ik liet ook een opening voor een laag opgelegd minimum of een keuzevenster dat een bepaalde hoeveelheid verzekerde. De reacties van een aantal aanwezigen klonken mij zeer vreemd in de oren, te weten dat dit een zaal gevuld met liberalen was. “Maar dan zal iedereen toch alles voor zich houden ... Je moet dan toch een minimum opleggen ... die gedachtegang is naïef” Ik ben hiermee natuurlijk allerminst akkoord.

Echter dringt zich dan de volgende vraag op: “waarom denkt men zo? Hoe is het zo ver kunnen komen?”. Mijn antwoord op die vraag is rechtstreeks gelinkt met de huidige staat

“Er bestaat een mentaliteit die zowel het gevolg als de oorzaak is voor het bestaan van een verplichte solidariteit.”

van onze samenleving en grootschalige organisatie van verplichte solidariteit. Natuurlijk zou niemand in het huidige systeem ervoor kiezen om zelf nog aan enige echte vorm van spontane solidariteit te doen, er is daar totaal geen aanmoedigingsgegeven voor. Men denkt, dankzij het bestaan van de verplichte solidariteit, dat men via de sociale bijdrage al genoeg heeft gedaan – gezien de huidige belastingsdruk en verspilling van de overheid is dat ook zo – en dat het aan de overheid is om te zorgen dat de fondsen goed worden aangewend ter bevordering van ‘de kleine man’. En daar zit dus het probleem: er bestaat een mentaliteit die zowel het gevolg als de oorzaak is voor het bestaan van een verplichte solidariteit. Een systeem dat overigens serieuze barsten vertoont.

De oplossing hiervoor is verder durven kijken dan het rookgordijn der verplichte solidariteit en de emotioneel gevoerde propaganda ervoor. Het is mijn overtuiging dat we nood hebben aan een maatschappij die doordrongen is van de mentaliteit dat we uit eigen beweging voor eenieder in de bres springen als

dit nodig is. Zulke mentaliteit kan enkel bestaan indien het individu vrij is van lasten die volgens hem deze noden al invullen. Zonder hoge lasten houden wij meer van onze diensten over en hebben we dus meer vrijheid om onze inkomsten naar eigen goeddunken te beheren. Het is dan ook niet meer dan normaal dat een deel hiervan besteed zou worden aan onze medemens.

Spontane solidariteit is dus echt niet zo vreemd of radicaal, indien we dit durven inzien zullen we overigens een sociaal voelendere maatschappij hebben dan die we nu kennen.

Ik kan begrijpen dat vele lezers van deze tekst zullen denken: "dit is een pure utopie" en voor een deel dien ik hen gelijk te geven. Het zou een utopie zijn te denken dat de mentaliteitswijziging en beleidsveranderingen die we nodig hebben met een vingerknip kunnen plaatsvinden. Op termijn zit er echter

niets anders op: het huidige systeem heeft haar mislukte werking aangetoond en de maatschappelijke voeling van het individu gaat er op achteruit. Het is nu tijd om de koers van het schip te veranderen zodat onze opvolgers kunnen genieten van échte vrijheid, verantwoordelijkheid en spontane solidariteit.

"Het huidige systeem heeft haar mislukte werking aangetoond."

Tenslotte: een verplichte solidariteit is geen solidariteit.

Bob van der Vleuten
Vicevoorzitter
LVS-V-Hasselt

Liberalisme en religie.

“Er wordt vaak gesteld dat liberalisme en religie onverzoenbaar zijn. Hoofdredacteur Niels Leemput is het daar mee oneens en licht dit toe.”

Sommige liberale denkers gaan er vanuit dat liberalisme en atheïsme onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn. De argumenten die hiervoor aangehaald worden gaan vaak over de erkenning van wetenschappelijk gevalideerde feiten, zoals de evolutietheorie, genetica, de oerknal, etc. Eveneens wordt er vaak benadrukt dat religieuze instituten vaak zich hebben gemengd in de persoonlijke levenssfeer van de individuen en de persoonlijke vrijheid aanzienlijk ingeperkt hebben. Het daaruit voortvloeiende geweld in de naam van het geloof wordt eveneens aangehaald om aan te tonen dat religie en liberalisme niet samengaan.

Met deze stellingen ben ik het oneens, en de aanleiding om hierover een tekst te schrijven zijn drie recente gebeurtenissen die ik nader zal toelichten. Hierbij wil ik benadrukken dat ikzelf geen gelovig persoon ben, en deze gebeurtenissen hebben mijn mening hierin niet veranderd.

De eerste recente gebeurtenis was het christelijke huwelijk van een vriend met een zeer liberale overtuiging. Deze persoon en zijn vrouw zijn oprecht gelovig en hun huwelijk was een zeer belangrijke mijlpaal in hun leven. In de periode voordat hij dit huwelijk had aangekondigd, was ik niet op de hoogte van zijn geloofsovertuiging. Sindsdien hebben we echter enkele interessante gesprekken daarover gehad, omtrent de plaats van geloof in de wetenschappelijke realiteit bijvoorbeeld.

Het fundamentele principe van verdraagzaamheid en respect voor andere meningen en overtuigingen, komt zowel terug in het liberalisme als in bepaalde geloofsovertuigingen. Vanuit liberaal standpunt heeft iedereen de vrijheid om de zingeving en ethiek in zijn persoonlijke leven in te vullen zoals hij dat wil, zolang hij anderen hierin niet belemmert.

Indien men zou stellen dat enkel het atheïstische verenigbaar is met een liberaal gedachtegoed, dan belemmert men de persoonlijke vrijheid van het individu. Dit is volgens mij in contrast met het fundamentele principe van vrijheid. Op deze manier maakt men van het atheïsme als het ware een religie die verbonden zou zijn aan een soort van liberale doctrine.

Dit wil echter niet zeggen dat men het eens hoeft te zijn met de principes van het geloof, net zoals men het niet eens is met personen die een andere ideologie nastreven. Het oneens zijn met keuzes en overtuigingen van individuen neemt niet weg dat men deze personen niet kan respecteren.

Sterker nog, als liberaal kan ik deze persoonlijke vrijheid in overtuiging enkel maar ondersteunen.

Deze verdraagzaamheid werkt natuurlijk enkel als ze wederzijds is. De persoon in kwestie moet dan ook aanvaarden dat er personen op de wereld rondlopen die niet

“De verenigbaarheid van religie en liberalisme impliceert een bepaalde graad van verdraagzaamheid en respect ten opzichte van elkaar.”

hun geloof aanhangen en hier respect voor hebben. Er zijn genoeg voorbeelden in de geschiedenis te vinden van onverdraagzaamheid die uitgaat van instituten die religie als rechtvaardiging gebruiken.

Het zou echter intellectueel oneerlijk zijn om het geloof op zich te vereenzelvigen met deze instituten, aangezien zij vaak handelen op manieren die compleet in contrast zijn met de geloofsovertuiging die ze aanwenden. De verenigbaarheid van religie en liberalisme impliceert dan ook een bepaalde graad van verdraagzaamheid en respect ten opzichte van niet- of anders- gelovigen. Het is voor mij dan ook geen toeval dat personen die zich zowel liberaal als gelovig noemen, zich niet binnen de conventionele structuren van de conservatieve instituten bevinden.

De tweede gebeurtenis was een interview dat afgenomen werd van de Leuvense professor Thomas Hertog, die samenwerkt met Stephen Hawking. In het interview kwam de aanwezigheid van religie bij wetenschappers ter sprake. Het is bijvoorbeeld algemeen geweten dan Albert Einstein een zeer gelovig persoon was en dit tijdens zijn hele leven gebleven is. De oerknaltheorie over het ontstaan van het heelal is bijvoorbeeld door de Belgische katholieke priester Georges Lemaitre opgesteld, hij was hoogleraar aan de K.U.Leuven.

De combinatie van een doorgedreven wetenschappelijke kennis en een religieuze levensovertuiging is geen zeldzaamheid. Einstein kreeg hier uiteraard geregeld vragen over, en wist zijn visie hierop zeer duidelijk toe te lichten. Via wetenschap probeert men de mechanismen die bijvoorbeeld in de natuur aanwezig zijn te achterhalen en te begrijpen. Het gaat dus over de objectiveerbare mechanismen die in de natuur aanwezig zijn en hoe deze werken. Wetenschappelijke theorieën en inzichten beschrijven deze mechanismen binnen het paradigma van de wetenschap. De natuurkundige wetten zijn hier een goed voorbeeld van. Algemeen kan men dus stellen dat de wetenschap de vraag probeert te beantwoorden hoe deze mechanismen werken.

Wat er echter niet kan beantwoord worden, is het waarom van deze mechanismen of de zingeving ervan. Het begrijpen van de mechanismen en hoe ze leiden tot de wetenschappelijke realiteit, geeft op een enkele manier een verklaring voor de zingeving van deze realiteit. Het mechanisme van trial-and-error, dat ingebakken zit in de evolutietheorie, verklaart nog steeds niet wat de zin van het leven is dat via deze mechanismen wordt voortgebracht. Een wetenschapper die uit deze mechanismen afleidt dat het leven fundamenteel zinloos is vanuit levensbeschouwelijk standpunt, maakt volgens mij een even grote fout als een religieuze persoon die deze wetenschappelijke feiten ontkent.

“Wat de wetenschap echter niet kan beantwoorden, is het waarom en de zingeving van de mechanismen.”

Darwin, de grondlegger van de evolutietheorie, heeft dit als gelovig persoon trouwens altijd benadrukt bij de toelichting van zijn theorie.

Sterker nog, sommige van deze topwetenschappers beschrijven het achterhalen

van deze mechanismen als een soort van openbaring. De systematiek, symmetrie en consistentie van bepaalde natuurkundige wetten worden door deze wetenschappers ervaren als een vorm van schoonheid. Personen met een religieuze insteek zullen deze schoonheid hoogstwaarschijnlijk gaan toewijzen aan een religieuze ervaring. Niet-gelovige personen zullen dit bijvoorbeeld beschouwen als een intrinsieke eigenschap van de natuurkundige principes.

“The legitimate powers of government extend to such acts only as are injurious to others. But it does me no injury for my neighbor to say there are twenty gods, or no god. It neither picks my pocket nor breaks my leg.”
– Thomas Jefferson (1781)

De derde gebeurtenis was een overzicht van de indrukwekkende carrière van de recent overleden Willy De Clercq. Deze voormalig voorzitter van LSVV-Gent en toppoliticus van de toenmalige PVV. Tijdens zijn carrière stelt de liberale partij zich expliciet open voor gelovigen, in de jaren '60. De partij boekt in de daarop volgende periode enorme vooruitgang. Reeds meer dan 40 jaar geleden was het dus al duidelijk dat het liberale gedachtegoed voor velen niet in contrast hoeft te staan met een geloofsovertuiging.

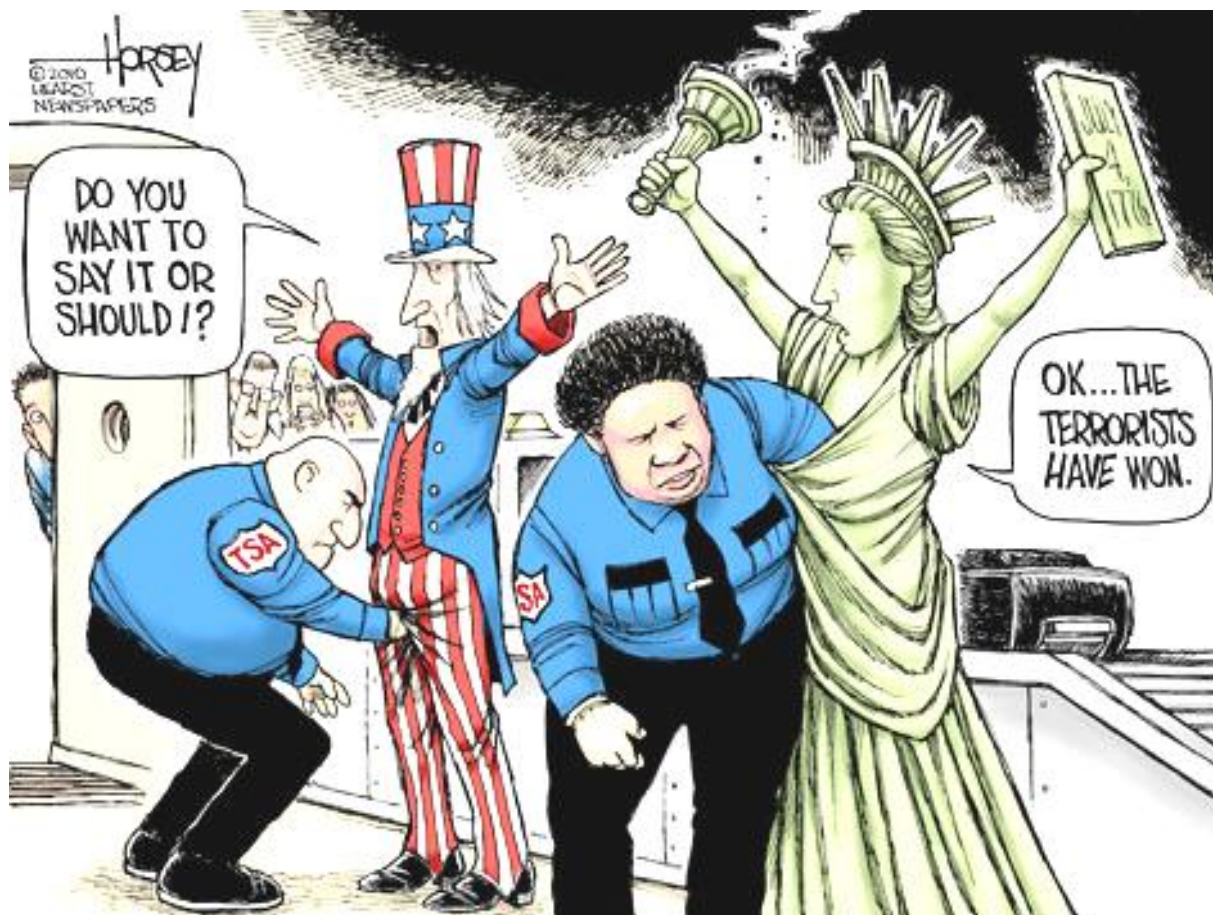
De nadrukkelijk katholieke stempel was wel nog jaren aanwezig, vooral in Vlaanderen, maar het was toch de start van de verzwakking van de invloed van geloofsinstituten op de politieke macht. Waar het al dan niet gelovige karakter van een partij tot een twintigtal jaar geleden nog een punt van discussie was, is het op dit moment in België vrij irrelevant geworden. Er zijn uiteraard nog partijen met een christelijke stempel, maar de invulling hiervan is compleet anders dan in de vorige decennia. Bovendien heeft de christelijke partij zijn almacht verloren en is deze invloed dus ook beperkter.

Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat de oude politieke tegenstellingen tussen gelovigen en atheïsten vaak niet om inhoud draaien, eerder over de invloedssfeer van de daaraan gerelateerde instituten: vakbonden, mutualiteiten, onderwijsnetten, etc. Het resultaat van deze ontzuiling is goed zichtbaar bij het toenemend marktaandeel van de onafhankelijke ziekenfondsen, die niet binnen deze structuren opereren.

Een individu kan volgens mij dus wel degelijk liberaal en gelovig zijn, zolang de basisprincipes van wederzijds respect van de individuele levenssfeer gerespecteerd worden.

Niels Leemput
Hoofdredacteur
'Blauwdruk'
niels@lsvvleuven.be

Cellcom Communications

SMS GATEWAYS
BULK & PREMIUM SMS
MOBILE APPLICATIONS
SOFTWARE INTEGRATION

*verstuur snel en gemakkelijk bulk sms naar
klanten en personeel - integreer automatische
sms meldingen in uw software of website -
ontvang sms op een eigen premium shortcode*

www.cellcom.be - info@cellcom.be - 02 888 6991

Internationaal:

Greed, For Lack of a Better Word, is Bad.

Todd Hollenbeck
<http://studentsforliberty.org>
01/11/2011

“De Occupy-beweging heeft het vaak over ‘greed’ in hun betogingen. De interpretatie van dit woord is echter niet zo eenduidig.”

Language is a tricky thing. Words can mean different things in different contexts and to different people. Philosophic ideals can change the way people use words. For example, “selfishness” can be a virtue to an egoist, but a vice to an altruist. People can debate whether words should hold their original meaning or evolve with the times. These complications tend to make communication difficult, even within the same language.

The Occupy Protests utilized a rhetorical device that has been common for decades of criticizing capitalism by linking it to greed.

Greed is commonly understood to be a vice, so attaching that term to capitalism helps them to paint the picture of the rich fat cats that hate poor people and lie, cheat, and steal their way to the top. This is not limited to the Occupy Protests

but rather has been a common theme for decades. In the film “Wall Street,” Gordon Gecko, the quintessential evil capitalist, says “...greed, for lack of a better word... is good.”

Defenders of capitalism, like Peter Schiff and Milton Friedman agree that capitalism and greed go hand in hand. However, they view this as a good thing. Schiff told a protestor that “we are all greedy” because we all want better things for ourselves. Friedman made a similar argument in 1979 on the *Phil Donahue Show*.

Anti-capitalists use “greed” to attack the profit motive, people who act in their self-interest, and the free market in general. They claim we need regulations to control greed (because politicians are certainly never greedy!). Contrarily, pro-capitalists use “greed” to defend the profit motive and self-interest, and argue that people should be free to be greedy without government interference. One side says we need the government to stop people from being greedy while the other says that the government needs to get out of the way to allow people to be greedy. This is problematic.

The problem is that when Schiff, Friedman, and other pro-liberty people defend “greed” they are actually defending “ambition.” The anti-capitalists are right to criticize greed. Greed is what motivates

the crony capitalists that seek bailouts, subsidies, tariffs, and other forms of rent-seeking and protectionism. Defenders of liberty oppose getting wealth by extracting it from others and therefore also oppose greed. By making “greed” and “ambition” equal, free market supporters have done a tremendous disservice to the ambitious, by destroying “ambition.”

Here is a hypothetical example: Person A wanted a better life for himself; he wanted billions of dollars, a big house, fancy cars, anything and everything. He decided that to reach his goals he would get a job at a com-

pany, work 16 hour days, and do the absolute best job he can for the company. His work paid off, he provided tremendous value for the company and worked his way up the ladder to become CEO. Along the way he invested his money in other companies that created more value. He became a billionaire and had more money than he could ever spend in his life and continued to work and make more. He earned every penny, he didn't steal from anyone, he didn't commit fraud, and he didn't lobby the government for handouts or restrictions on competition. He worked for his money, he earned it, and he deserves it.

Person B wanted a better life for himself; he wanted billions of dollars, a big house, fancy cars, anything and everything. He starts out at a company, but doesn't like to work very hard. He is good at playing the corporate game and eventually ends up in a position of power with the company based more on connections and manipulation than on honest work. He is more interested in his power and status than in creating value, so the company struggles and starts to lose market share to the competition. He uses his charm and influence to convince his representatives in Congress that his company needs massive subsidies at the taxpayers' expense and that the government should put up tariffs to protect him from foreign competition. He takes a large share of the money for himself rather than reinvesting it in the company.

The company fails to grow and when profits drop off again, he runs to the government for another handout. He is dishonest and tells his people to fudge the numbers in his books so as to make the company look more profitable. He works with regulators to make sure their rules benefit him and hurt his competition. He eventually becomes a billionaire due to massive government support, but created little value for anyone and indirectly stole much of his money from the taxpayers with the gun of the government. He became rich at the expense of others, he didn't earn it, and he doesn't deserve it.

Both men were acting in their self-interest, both men were trying to make better lives for

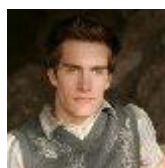
themselves, both men became incredibly wealthy. However, is it fair to call both men greedy? Person A earned his money through intelligence, hard work, and honesty. Person B did not earn his wealth but rather got it through manipulation, dishonestly, political favors, and extortion from the taxpayers. Just as many would say that Person A was a "capitalist" and Person B was a "crony capitalist," we should also make the distinction of saying that Person A was "ambitious" while Person B was "greedy." Person A was virtuous and Person B was far from it.

By embracing the word "greed" as a positive descriptor of people in a free market, we have confused the producers with the looters and moochers. We have said that someone who works hard to earn his wealth is no different than the schemer who uses the government to extract wealth from others. We have said that there is no difference between greed and ambition; there is no difference between earning something and stealing something.

"The occupiers are right to call the crony capitalists that survive by taking from others greedy."

The occupiers are right to call the crony capitalists that survive by taking from others greedy. Free market supporters should join them in the condemnation of greed and also point out to them that those in government that extract wealth from the taxpayers are also greedy, as are those that want to use the government to take from others for their own gain. Greed is bad no matter if you are pushing for a bailout for your failing company or pushing for the government to take wealth from one person and give it to you. Greed is wanting to take what you haven't earned by force. We should denounce this vice in all of its manifestations and support the virtue of ambition.

Tod Hollenbeck
Campus Coordinator at
Students for Liberty

Verlag:

European Students For Liberty Conference

18-20/11/2011

<http://studentsforliberty.org>

“Tussen 18 en 20 november was Leuven even het centrum van de wereld, althans voor de liberale studenten van Europa. Het LVSV Leuven had namelijk de eer en het genoegen om host te zijn van de allereerste European Students For Liberty Conference. LVSV-bestuurslid Jan Reyntjens heeft er een verslag over geschreven.”

De ESFL is de nieuwe Europese variant van de Students For Liberty, een organisatie met als doel het verspreiden van de liberale gedachte onder de Amerikaanse universiteitsstudenten. De SFL ontstond in 2008 tijdens een klein congres met een honderdtal deelnemers, maar heeft zich sindsdien uitgebreid tot een beweging met een sterke aanwezigheid in tientallen universiteiten verspreid over de ganse Verenigde Staten.

Nu hoopten zij dit succes te kunnen vertalen in Europa, waar het SFL haar steun verleende aan de nieuw opgerichte European Students For Liberty. De logistieke steun die het LVSV Leuven wist te bieden bleek onmisbaar voor de goede afloop van deze uiterst succesvolle eerste editie van de ESFLC. In het totaal waren bijna tweehonderd liberale studenten uit alle hoeken van Europa naar Leuven afgezakt om de conferentie bij te wonen.

Voor mij begon het avontuur al op 17 november, toen een delegatie van SFL en ESFL bestuursleden aankwam op het Hooverplein. Ik had namelijk mijn kot ter beschikking gesteld als overnachtingplaats voor Alexander McCobin, de executive director en medeoprichter van SFL. Hierdoor beleefde ik de conferentie op een ietwat andere manier dan de meeste deelnemers, aangezien Alexander Leuven niet kende en ik hem dus overal naartoe moest begeleiden. Dit betekende dan ook steevast voor dag en dauw opstaan om als eerste bij het ontbijt aan te komen om pas als laatste ergens vertrekken. Veel slaap zat er dat weekend niet in, maar het was de unieke ervaring meer dan waard.

Vrijdagmiddag begonnen de eerste deelnemers een voor een de faculteit Sociale Wetenschappen binnen te stromen om zich in te schrijven. De bestuursploeg van het ESFL had het daardoor vrij druk, maar het LVSV wist echter een beetje sfeer te brengen door enkele exemplaren van Tom Palmer's 'The Morality of Capitalism' te gaan uitdelen op de afscheidsreceptie van Paul De Grauwe in de nabijgelegen Max Weber aula. Rond 17 uur was alles in gereedheid gebracht en kon de conferentie echt van start gaan. Na enkele woorden van het SFL en ESFL bestuur maakten we ons op voor de eerste lezing van de dag gegeven door Lars Seier Christensen, mede-oprichter en CEO van Saxo Bank. Deze Deense zakenman bleek zijn bank te hebben gebaseerd op Randiaanse principes wist zijn lezing over ondernemerschap te kruiden allerlei anekdotes en grapjes.

Na een korte pauze gingen we verder met Prins Michael von Liechtenstein, een ongewone edelman die zijn geld verdiende in de zakenwereld, in plaats van het bij de belastingbetaler te gaan halen. Zijn lezing ging over de problemen van ons financiële systeem en de staatsschuld. Intussen was het half acht geworden en begon de honger te knagen, dus vertrokken we allen naar Alma 2 voor het avondmaal. Het eten was de dagelijkse almakost die de Leuvense student gewoon is, maar smaakte desalniettemin goed. Wat iets minder goed smaakte was de lezing door Barbara Kolm die werd gegeven tijdens het diner. Niet dat ze onzin uitkraamde, maar haar woorden verdronken in het geroezemoes waardoor het hele concept van een dinerlezing in het water viel. Na het eten was

het tijd voor de social, die voor de gelegenheid gesponsord werd door het Adam Smith Institute. De voorziene drank maakte de tongen wat losser, hetgeen resulteerde in heel wat interessante gesprekken met liberalen uit quasi alle Europese landen.

Omstreeks middernacht werd de Alma afgesloten, dus trokken we met de hele bende de stad in. De meeste deelnemers waren geïntrigeerd door de langste toog ter wereld, dus verspreidden verschillende groepjes zich over de vele cafés die de Oude Markt rijk is, terwijl ikzelf en wat LVSV- en (E)SFL-vrienden tot in de vroege uurtjes in de Metafoor verbleven.

De ochtend daarop waren we vroeg bij het ontbijt, dat gevolgd werd een lezing van Alberto Mingardi over regulering in Europa. Hierna werden de deelnemers opgesplitst in drie kleinere groepjes om een van de drie breakout sessies te volgen. Ik koos voor het thema 'Communicating for Liberty' door ESFL-bestuurslid Wolf Von Laer en was aangenaam verrast door de inspirerende presentatie die deze nogal stugge Duitser wist te geven. Na de breakout sessies konden we gaan lunchen, maar hadden daarnaast ook de kans om de Liberty Fair te bezoeken. Deze bestond uit een aantal standjes van liberale organisaties uit Europa en de VS, en ook het LVSV was hier met een standje vertegenwoordigd. Hier waren allerlei interessante

dingen te ontdekken, want iedere organisatie bood wel iets aan, zoals folders, boekjes en zelfs stageplaatsen!

Toen de Liberty Fair op zijn einde liep ging de conferentie verder met een lezing van Emmanuel Martin, die ik nog kende van op het seminarie te Gummersbach het jaar daarvoor. De inhoud van zijn lezing was sindsdien blijkbaar niet veel veranderd, maar aangezien de conferentie bedoeld was om inleidend te zijn, kon ik dit nog door de vingers zien. Later in de namiddag volgden dan nog presentaties door Radovan Durana over de prijs van de staat, Pierre Besard over belastingcompetitie en Pierre Garello over de welvaartsstaat. Dit nogal zware blok van lezing werd gevolgd door het diner in Alma 1. Ook nu was er een lezing voorzien tijdens het eten, maar dit keer werd er om stilte gevraagd waardoor de spreker goed verstaanbaar was. De lezing door Detlev Schlichter over monetair beleid was uitstekend, hoewel hij met momenten iets te veel reclame maakte voor zijn boek 'Paper Money Collapse'.

Ook nu werd het diner gevolgd door een social, ditmaal gesponsord door het Zwitserse Liberales Institut, waarbij we opnieuw de kans kregen allerlei nieuwe mensen te ontmoeten. Toen de Alma de deuren sloot trokken we wederom richting de Oude Markt, waar de laatste avond in Leuven stevig gevierd werd door de deelnemers. Het bier

vloeide rijkelijk, iedereen had plezier en er werden hier en daar zelfs luidkeels liberale (en minder liberale) liederen gezongen, kortom alle ingrediënten voor een geslaagde avond waren aanwezig.

Zondagochtend werd meteen duidelijk dat het rijkelijk vloeiende bier een aantal slachtoffers had gemaakt, want er zat beduidend minder volk aan de ontbijttafel dan de dag ervoor. Ook bij de eerste lezing door Pasquale Annicchino was de opkomst wat magerder dan anders. Tussen tien en elf stroomden de meesten alsnog fris en monter toe, net op tijd voor de breakout sessies. Ik nam een kijkje bij de sessie van mijn tijdelijke roommate Alexander, waarin hij de strategie van SFL uit de doeken deed en verklaarde hij hoe deze organisatie zich op zo'n korte tijd over heel de VS wist te verspreiden. Als medeoprichter wist Alexander een mooi en betrokken relaas te geven van zijn ervaringen bij SFL, en de methodes die men kan toepassen bij het oprichten van een liberale studentenvereniging. De sessie werden opnieuw gevolgd door een lunch, maar iedereen keek al vol verwachting uit naar de keynote speech van Tom Palmer, auteur van 'The Morality of Capitalism' waarvan iedere ESFLC-deelnemer een exemplaar had gekregen. Palmer loste al deze verwachtingen

met verve in, want zijn presentatie was werkelijk het hoogtepunt van de conferentie. Hij wist moeiteloos zijn publiek te boeien en te inspireren voor de liberale zaak en was dan ook een bijzonder waardige afsluiter van deze allereerste ESFL-conferentie. Met dergelijke afsluiter staat het buiten kijf dat er in de komende maanden allerlei liberale studentenverenigingen als paddenstoelen uit de grond zullen springen over gans Europa.

De conferentie eindigde zoals ze begonnen was, met enkele woorden van het SFL en ESFL bestuur, ditmaal iets emotioneler dan bij het begin. Dat was niet verwonderlijk, want over de loop van het weekend was er een bijzondere vriendschapsband ontstaan tussen de deelnemers, die nu allen geïnspireerd door een boodschap van vrijheid naar hun thuisland zouden terugkeren. We hebben misschien de wereld niet veranderd, maar het is alleszins een begin. Moe, voldaan en weer een geweldige ervaring rijker keerde ik na afscheid te hebben genomen huiswaarts om een deel van de slaap die ik tijdens dit hectische weekend was verloren in te halen.

Persbericht: Stysteemcrisis : Politiek in ontkenning

Op 19 december verstuurde het Liberaal Studentenverbond Nationaal een persbericht over de nieuwe regering.

Ze is er dan, een nieuwe regering. Het lijkt op een vroeg kerstgeschenk, maar zijn alle problemen daarmee opgelost? Hoewel we het niet lijken te merken zitten we allen in de voorbode van de grootste crisis ooit, niet enkel een financiële crisis dat zie je aan de instabiliteit van het hele bankwezen. Ook geen loutere economische crisis, de economische groei is nog slechts een flauwe herinnering. Volgens de laatste cijfers van de NBB zou de economie dit jaar slechts een halve procent groeien. Komt daar ook nog eens een monetaire crisis bij die niet enkel in Europa, maar ook in Amerika – en die ook zal volgen in China – voor nog enige tijd onrust zal zorgen. Inflatiecijfers van 2 procent zijn slechts de stilte voor de storm. We kunnen ook spreken van een fiscale crisis. De overheid geeft structureel veel meer uit dan het aan inkomsten verzamelt. Politici schijnen er niet in te slagen in voorspoedige tijden de nodige overschotten aan te leggen. Uiteindelijk kan een sociale crisis niet uitblijven, de beelden van de ‘indignados’ en de occupybewegingen zitten nog vers in het geheugen. Kijk ook maar naar de vakbonden die hun frustraties niet onder stoelen of banken steken. We mogen dus stilaan spreken van een systeemcrisis, een maatschappijcrisis zeg maar.

De vraag die daarmee gesteld werd is: “zorgt het nieuwe regeerakkoord voor oplossingen?”. Het Liberaal Vlaams Studentenverbond is van mening dat dit véél te weinig en véél te laat is. De nieuwe regering belichaamt volledig het status-quo, er is heel wat gemorrelt in de marge, maar een echte visie is moeilijk terug te vinden. Het overheidsbeslag groeit en fundamentele bezuinigingen blijven uit. Wat zorgt voor een nog meer ingewikkelde fiscale wetgeving. De reguleringsschoorsteen zorgt voor nog meer regels die inbreuk plegen op de persoonlijke vrijheden van de burgers. De toekomst ziet er grimmig uit met een alomtegenwoordige staat die over ons allen waakt.

Maar het meest rampzalige is de toekomstige sociale onrust die de voorbije decennia gezaaid werd en binnenkort geoogst mag worden. De kloof tussen rijk en arm waar politici zo graag mee dwepen zal zich door het aanhoudende wanbeleid situeren tussen generaties. Van het generatiepact naar een generatieconflict. We doelen daarmee op de schulden die door de vorige generatie – de babyboomers – is opgebouwd. Met een overheidsschuld van 96 procent van het BBP is de trend gezet. Maar dit cijfer werkt verblindend, zeker in vergelijking met andere landen. In een artikel van Trends deze week nam Duitse hoogleraar Bernd Raffelhüschen de impliciete schuld – de beloftes van sociale zekerheid – mee op in Belgische overheidsschuld. De reële staatsschuld zou dan neerkomen op een pijnlijke 426 procent van het BBP. Vier jaar zouden de burgers moeten werken zonder één euro te spenderen, dit is niet langer houdbaar. Deze lasten zullen door de volgende werkende generatie bekostigd moeten worden. In vergelijking daarmee zijn de afspraken rond werk en pensioenen die in dit regeerakkoord staan een druppel op een hete plaat. Het LVSV roept daarom de politici op om het huidige systeem van de welvaartsstaat niet langer te verdedigen, maar voorrang te bieden van de individuele vrijheid op staatsinterventie. Het LVSV roept op om te kiezen voor een visie waarin de vrijheid van de burgers weer centraal staat. Een visie waarin de overheid de rechten van het individu verdedigt en de bijhorende verantwoordelijkheden duidelijk stelt. Laten we de inwoners van ons land opnieuw de ruimte geven om hun toekomst zelf in handen te nemen in plaats van hen afhankelijk te maken van een falende overheid.

Foto's

*“Een beeld is een gedicht zonder woorden.”
- Horatius*

LVSU Informatie

Wenst u lid te worden van het LVSU Leuven?

Iedere student die geïnteresseerd is in de ideologie van het liberalisme kan lid worden van het LVSU Leuven. Voor het symbolische bedrag van 5 euro geniet je als lid van LVSU Leuven van de talrijke voordelen die we je bieden. Zo krijg je onder meer een jaarabonnement op het ledenblad Blauwdruk, uitnodigingen voor al onze activiteiten (Blauwe Maandagen, debatten, discussieavonden, cantussen, bezoeken en uitstapjes), krijg je korting op de aankoop van liberale boeken en maak je automatisch deel uit van ons zeer uitgebreide netwerk van liberalen. Je kan je inschrijven als lid via de website van het LVSU Leuven, maar je kan uiteraard ook altijd één van onze bestuursleden aanspreken. Zoals het een liberale vereniging betaamt heeft het lidmaatschap of deelname aan onze activiteiten geen enkele verplichting als gevolg. Als je geïnteresseerd bent om actiever mee te werken dan is een bestuursfunctie iets voor jou. Spreek ons aan op onze activiteiten!

Abonnement Blauwdruk

Heeft u interesse in het liberaal gedachtegoed en wenst u het magazine Blauwdruk op regelmatige basis persoonlijk te ontvangen? Dan is er goed nieuws. Het is mogelijk om u te abonneren op Blauwdruk, zonder lid of erelid te worden. Het magazine verschijnt drie maal per academiejaar. De prijs van dit jaarlijks abonnement bedraagt 25 euro. Voor meer informatie kunt u onze secretaris contacteren via kevin@lsvleuven.be of één van onze bestuursleden aanspreken. U kan ook gewoon 25 euro op onze rekening storten met vermelding "jaarabonnement blauwdruk". Ons rekeningnummer is **734-0096923-29**. Leden en ereleden van LVSU Leuven ontvangen sowieso een gratis abonnement op Blauwdruk.

Sponsoring

Bent u liberaal gezind en zou u graag willen bijdragen aan het voortbestaan van het LVSU, dan kan dat door een kleine bijdrage te storten. Bovendien is LVSU Leuven steeds op zoek naar bedrijven die geïnteresseerd zijn om actief de organisatie te steunen onder de vorm van sponsoring. LVSU Leuven biedt aantrekkelijke sponsor- en *exposure*-pakketten die op uw organisatie, budget en wensen afgestemd kunnen worden, hoe groot uw bijdrage ook is. LVSU Leuven stelt zich in zijn sponsorbeleid tot doel een zo goed mogelijke samenwerking te bekomen tussen uw bedrijf en onze vereniging, waarbij een maximale opbrengst van de samenwerking zowel voor uw bedrijf als LVSU Leuven steeds voorop staat. U kunt altijd met de afdeling sponsoring contact opnemen voor meer informatie over onze, voor u zeer interessante, promotiemogelijkheden. Adverteren in ons ledenblad Blauwdruk behoort ook tot de vele mogelijkheden. Dit ledenblad verschijnt drie maal per academiejaar in een grote oplage en wordt onder andere verdeeld onder de abonnees, leden en ereleden, nationale en regionale pers en media, verschillende politieke partijen en parlementen en verschillende universiteiten. Voor een eenmalig bedrag (afhankelijk van de advertentie grootte) zetten wij uw logo/ advertentie een jaar lang in alle oplagen van ons ledenblad. Bovendien vermelden wij uw logo met link naar uw website op onze website indien u dat wenst.

sponsoring@lsvleuven.be

Bestuursleden

Voorzitter:

Kevin WIELOCKX
kevin@lvsvleuven.be

Ondervoorzitter

Nick ROSKAMS
nick@lvsvleuven.be

Secretaris:

Jan REYNTJENS
jan@lvsvleuven.be

Penningmeester:

Harald SMEETS
harald@lvsvleuven.be

Politiek Secretaris:

Thomas MARCKX
thomas@lvsvleuven.be

PR & Communicatie:

Gilles VERSTRAETEN
gilles@lvsvleuven.be

Hoofredacteur 'Blauwdruk':

Niels LEEMPUT
niels@lvsvleuven.be

Sponsoring:

Thomas COPPENS
thomascoppens@lvsvleuven.be

Bestuursleden:

Kwinten VAN GEIT
kwinten@lvsvleuven.be

Gertjan VAN SPEYBROEK
gertjan@lvsvleuven.be

Loïc Moureau
loic@lvsvleuven.be

Nathalie SMUHA
nathalie@lvsvleuven.be

Niels APPERMONT
niels@lvsvleuven.be

Jonas VEYS
jonas@lvsvleuven.be

ALLE LEDEN DIE GEÏNTERESSEERD ZIJN OM MEE TE WERKEN IN DE BESTUURS-
PLOEG MOGEN DIT STEEDS LATEN WETEN OP ONZE ACTIVITEITEN OF DOOR EEN
MAILTJE TE STUREN NAAR VOORZITTER@LVSVLEUVEN.BE

Contactgegevens

Wenst u ons te contacteren dan kan u dit via e-mail, telefoon of brief:

E-MAIL: info@lvsvleuven.be

TELEFOON: Voorzitter: Kevin Wielockx +32(0)472/59 16 49
Secretaris: Jan Reyntjens +32(0)499/33 03 15

ADRES:
Aarzel niet! Wij staan volledig ter uwer beschikking!

Erelidmaatschap

Het erelidmaatschap van het LVSV is de mogelijkheid die wij bieden aan niet-studenten om hun sympathie voor onze vereniging te uiten en om hen de kans te geven zich nauwer bij onze vereniging te betrekken. Deze leden verdienen ons respect vanwege hun steun aan het LVSV en worden ook dusdanig behandeld. Dit betekent dat alle ereleden steeds persoonlijk worden uitgenodigd voor al onze activiteiten (zowel de politieke als de studentikoze activiteiten). Zij ontvangen gratis alle exemplaren van ons ledenblad de Blauwdruk en zij worden (indien gewenst) opgenomen in de galerij der ereleden op onze website. Erelid wordt u door een bijdrage vanaf 35 Euro te storten op rekeningnummer: 734-0096923-29. Indien u meer informatie wenst omtrent het erelidmaatschap, contacteer onze secretaris Kevin Wielockx, kevin@lvsvleuven.be.

Uw tekst in Blauwdruk?

Bent u gebeten door het liberalisme? Heeft u een tekst die u wil verspreiden onder de Leuvense studenten? Dan is dit uw kans! Het LVSV Leuven geeft al haar leden en ereleden de mogelijkheid om hun tekst te publiceren in Blauwdruk. U kunt al uw teksten en vragen omtrent Blauwdruk sturen naar: redactie@lvsvleuven.be

Galerij der Ereleden

Het LVSV Leuven bedankt haar ereleden voor hun steun.

Els Ampe
Brussels Volksvertegenwoordiger Open VLD

Charlotte Backx
Oud-bestuurslid LVSV Leuven

Frank Beckx
Voorzitter Oud ledenbond LVSV Leuven

Benoit Willems
Oud-bestuurslid LVSV Leuven

Boudewijn Bouckaert
Professor Rechten UGent

Sabine Bovend'aerde
OCMW-raadslid Leuven Open VLD

Hans Bracquené
Gemeenteraadslid Leuven Open VLD

Luc Bungeneers
Schepen Antwerpen Open VLD

Véronique Caerts
Schepen Lommel

Philippe Caeymaex
Oud-Voorzitter LVSV Leuven

Patricia Ceysens
Vlaams Volksvertegenwoordiger Open VLD

Pieter Cleppe
Oud-Voorzitter LVSV Leuven

Willem Coppenolle
Oud-bestuurslid LVSV Leuven

Rik Daems
Kamerlid Open VLD

Philippe De Backer
Europees Parlementslid Open VLD

Katrien De Bie
Oud-bestuurslid LVSV Leuven

Eddie De Block
Burgemeester Merchtem

Alexander De Croo
Voorzitter Open VLD

Herman De Croo
Minister van Staat

Paul De Grauwe
Professor economie KULeuven

Karel De Gucht
Europees Commissaris voor Handel

Lucas De Nolf
Oud-bestuurslid LVSV Leuven

Vincent De Roeck
Oud-bestuurslid LVSV Leuven

Julien Dekeyser
Gedeputeerde Vlaams-Brabant Open VLD

Nico Demeyere
Oud-bestuurslid LVSV Leuven

Chris Demeyere
Oud-bestuurslid LVSV Leuven

Christophe Depreter
Voorzitter Sabam

Joost Germis
Manager Ondernemingsrelaties

Evert Gruyaert
Oud-Voorzitter LVSV Leuven

Johan Hanssens
Kabinetschef partijvoorzitter Open VLD

Clemence Hayen
Schepen Open VLD Nieuwerkerken

Michel Heuvelmans
Ondernemer

Hugo Lamon Advocaat, lid van Hoger raad voor de Justitie	Karel Servranckx Burgemeester Steenokkerzeel
Georges Lenssen Burgemeester Maasmechelen	Martine Taelman Senator Open VLD
Christian Leysen Ondernemer en voorzitter van Ahlers en Xylos.	Bart Tommelein Fractileider in de kamer, Gemeenteraadslid Open VLD
Bram Machtelinckx Oud-Voorzitter LVSV Leuven	Annemie Turterlboom Ontslagnemend Minister van Binnenlandse Zaken
Dirk Michiels Notaris	Freddy Van Gaever Gemeenteraadslid Wommelgem Vlaams Belang
Jens Moens Oud-Voorzitter LVSV Leuven	Vincent Van Obberghen Advocaat
Brandaan Mombaers Oud-Voorzitter LVSV Leuven	Michel Vanhaeleweyck Ereburgemeester Asse
Annemie Neyts-Uyttebroeck Voorzitter ELDR	Guy Vanhengel Onstlagnemend Minister van Begroting
Bart Paeleman Oud-bestuurslid LVSV Leuven	Dominique Vanherck Oud-bestuurslid LVSV Leuven
Jan Peumans Voorzitter Vlaams Parlement	Carl Vereecke Burgemeester Kuurne
Luc Ponsaerts Gemeenteraadslid Leuven Open VLD	Godelieve Versavel Bestuurder Open VLD Leuven
Sebastiaan Pot Oud-bestuurslid LVSV Leuven	Christophe Wuyts Zaakvoerder
Chloé Raman Oud-bestuurslid LVSV Leuven	Clair Ysebaert Voorzitter LVV
Peter Reekmans Vlaams volksvertegenwoordiger LDD	Walter Zelderloo Gedeputeerde Vlaams-Brabant
Luc Roctus Oud-bestuurslid LVSV Leuven	
Gwendolyn Rutten Federaal Volksvertegenwoordiger Open VLD	

Sponsors

Naast onze ereleden worden wij ook gesponsord door onderstaande bedrijven, aan allen onze hartelijke dank!

Hoofdsponsors:

Café Den Boule
Augustijnenstraat 2
3000 Leuven
www.denboule.be

InBev Belgium NV
Brouwerijplein 1
3000 Leuven
www.stella-artois.be

Cellcom Communications
Sint-Annastraat 19
3000 Leuven
www.cellcom.be

Sponsors:

A.C.L.V.B. Zone Vlaams-Brabant
Beauduinstraat 34
3300 Tienen
www.aclvb.be

Procopia NV
Ambachtenlaan 29
3001 Heverlee
www.procopia.be

Van Eyck
Tiensestraat 15
3000 Leuven
www.van-eyck.be

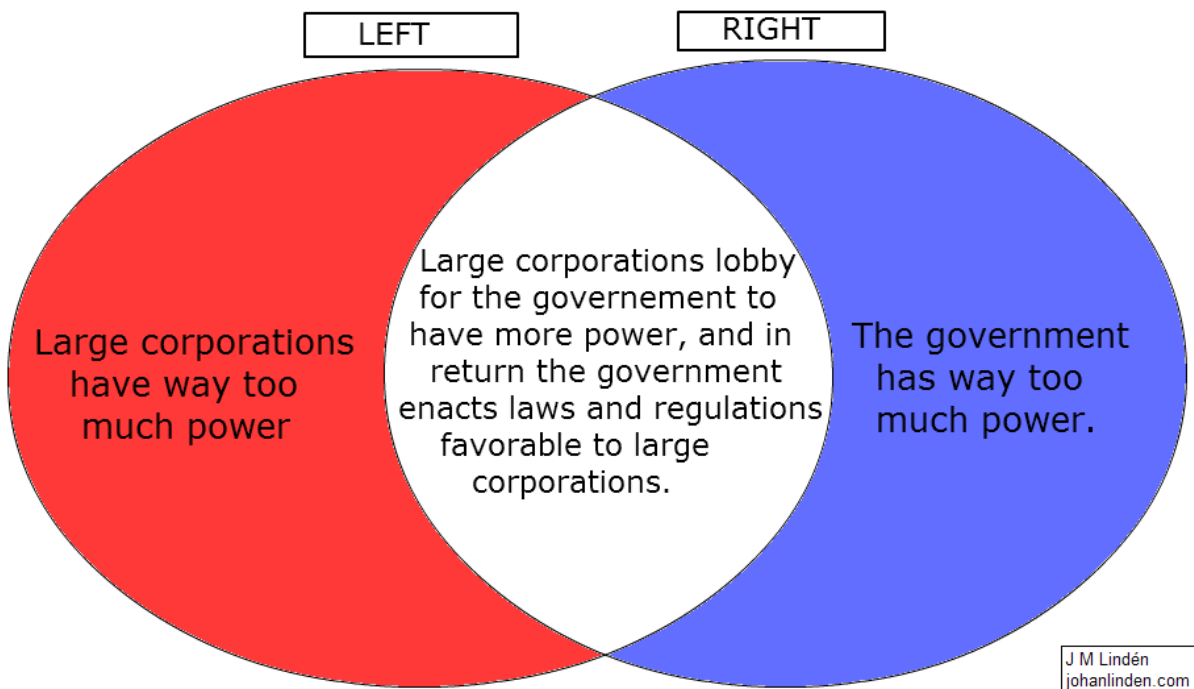
Brasserie De Lange Trappen
Mathieu de Layensplein 1
3000 Leuven
www.resto.com/delangetrappen

Mont Café
Alfons Smetsplein 1
3000 Leuven
www.montcafe.be

't Galetje
Tiensestraat 44
3000 Leuven
tel. 016/29 22 24

Alle teksten in dit magazine vertolken uitsluitend de mening van hun respectievelijke auteurs en niet die van het LVSU Leuven tenzij anders vermeld.

Kalender 2de semester

De kalender voor het komende semester zal de binnen enkele weken op de website en onze facebookgroep verschijnen. Momenteel mag u de volgende activiteiten al in uw agenda inschrijven.

22/02/2012	Openingsdebat	
27/02/2012	BM1	Lange Trappen
05/03/2012	BM2: Johan Van Overtveldt	Lange Trappen
12/03/2012	BM3: prof. René Foqué	Lange Trappen
19/03/2012	BM4	Lange Trappen
24/03/2012	Studiedag LVSU/LVV	Liberaal Archief Gent
26/03/2012	BM5	Lange Trappen
16/04/2012	BM6	Lange Trappen
23/04/2012	BM7	Lange Trappen
30/04/2012	BM8	Lange Trappen
07/05/2012	Algemene Vergadering	Lange Trappen

Verder staat er ook nog een bezoek aan het Europees Parlement op het programma. Het cocktailfeestje van vorig jaar zal dit jaar herhaalt worden.

We hopen jullie volgend semester terug te zien,

Het Bestuur

De
zwaarste
lasten
op de
jongste
schouder?

Teken onze petitie!
socialeonzekerheid.be